

SKICKA EN BOK TILL SOVJET!

SE SIDAN 11

CONTRA

mot socialism - för frihet

nummer 3 1977

årgång 3

Mer till kommunisterna

Många väljare hade säkert framförallt väntat sig förändringar i utrikespolitiken när den borgerliga regeringen trädde till. På hade väl väntat sig de förändringar som nu äger rum på bl a u-hjälpsområdet.

Meest märkligt är kanske att varken borgerlig eller socialdemokratisk press har uppmärksammat att den nya regeringens första budget innebär ökad hjälp till kommunistiska och socialistiska diktatorländer med sammanlagt 110 miljoner kronor, av en total ökning av det bilaterala biståndet med 192 miljoner kronor. Kommunist- och socialistdiktatorerna får över 60 procent av biståndsbudgeten! Tidigare har dessa länder "bara" fått 57% av biståndet. Den nya budgeten innebär alltså en ökning även av andelen bistånd till denna ländertyp.

I sammanhanget kan det vara värt att påpeka att biståndminister Ola Ullsten i en intervju i Vecko-Journalen förklarar att han är

Biståndsbudget (milj kr)		
Land	1976/77	Förelag 77/78
Angola	40	50
Cuba	40	35
Etiopien	70	70
Guinea-Bissau	40	50
Kap Verde	10	20
Laos	30	35
Moçambique	70	100
Somalia	15	15
Tanzania	250	270
Vietnam	325	350
Södra Afrika*	30	35

* till flyktingar och befrielse- rörelser

en "vänsterpolitiker" som representerar "vänsterpartiet" folkpartiet. Biståndet till kommunisterna spelade en icke oväsentlig roll i valdebatten. Helt klart torde vara att väljarna vare sig valde en vänsterregering eller önskade ökat bistånd till kommunistländerna.

Allra mest anmärkningsvärt i bi-

ståndsbudgeten är kanske anslaget till den marxistisk-leninistiska staten Moçambique. Dit ges t.o.m. mer bistånd än vad SIDA föreslagit (100 istället för 90 miljoner kr). I övriga fall har departementschefen, som är brukligt, skurit ner på de anslag som begärts av Arbetsverket.

I tabellen ovan har vi räknat upp de länder som har en socialistisk eller kommunistisk enpartidiktatur. Övriga länder som erhåller större biståndsbelopp är Indien 240 (+10), Bangladesh 110 (+10), Kenya 80 (+10) och Zambia 80 (+19). De två största mottagarländerna Vietnam respektive Tanzania hör alltså till listan ovan.

(Trots en informationsbudget på 15 miljoner kr har SIDA inte på tre månader lyckats leverera den opinionsundersökning som var färdig i december 1976 till Contra. I opinionsundersökningen, som vi skriftligt och muntligt bett att få tillgång till, presenteras allmänhetens inställning till u-hjälpen) Oskar Bengtsson

KGB-boken

Contras KGB-bok, den största utgåvan i stiftelsens historia, har uppmärksamats av Sveriges Radio och landets ledande tidningar - med två undantag: Svenska Dagbladet och Dagens Nyheter (som dock bägge hösten 1975 hade artiklar om KGB, som utan att nämna bokens namn, helt byggde på den ameri-

kanska originalupplagan av John Barrons bok).

Vi återger nedan Expressens presentation av KGB-boken.

Vi ber våra läsare att se till att boken finns tillgänglig (och helst bra uppekyttad) i bokhandlar och bibliotek runt landet.

Slutligen: Det finns en begränsad upplaga inbundna exemplar av boken (biblioteksband). Dessa säljs endast direkt av Contra till priset 63:- (häftad 48:-). Ompriserna i bokhandeln för den häftade upplagan är 63 - 69 kronor. Den som vill ha ett inbundet exemplar bör beställa snarast!

Thriller om KGB

"Skulle KGB visa speciellt stort intresse för en utlänning, förs han till restauranger som har mikrofoner vid varje bord. Det gör det möjligt för KGB att höra allt vad han säger, oberoende var han sitter. De ryssar han då möter hör alla på något sätt till KGB. Deras uppgift är att ta reda på

offrets svagheter, åsikter och karaktär. KGB utsätter honom för olika frestelser i form av behagliga kvinnor, svartbörshajar, homosexuella och andra som utger sig för att vara intellektuella med väsliga sympatier."

Det citerade är en liten glimt ur kapitlet "Att övervaka och för-

föra" i en bok som just utkommit i svensk översättning.

Den heter "KGB - Sovjets hemliga agenter" och har utgetts av förlaget Contra. Författaren är amerikanen John Barron.

När han för några år sedan i USA utgav boken "Sovjets hemliga underrättelsetjänst" - ett resultat av mångåriga forskningar om KGB - väckte den mycket

stort uppseende. Aldrig förr hade världens största spionapparat så i detalj avslöjats, därtill i populär och lättillgänglig form.

Boken är spännande som en thriller. Den är ytterligt avslöjande för de metoder som KGB använder - i Sovjetunionen, i alla dess satellitstater och i andra länder (också i Sverige förstås).

K G MICHANEK

Svensk kommun betalar Sovjets propaganda

Karlskrona kommun har nyligen beslutat att betala kommunala bidrag till Sällskapet Sverige-Sovjetunionen. Flera kommunalparter ingår i sällskapetets nybildade lokalstyrelse. Sällskapet är en sovjetisk propagandorganisation, som bl a är känd som den organisation där Stig Wennerström överlämnade hemliga handlingar till sina sovjetiska kontaktmän. Och Karlskrona är Sveriges viktigaste örlogsstad. Länsåklagare Klas Lithner redogör för händelseförloppet.

Den 5 december 1976 bildades vid ett sammanträde i Karlskrona en lokalavdelning för Blekinge av Sällskapet Sverige-Sovjetunionen.

I styrelsen ingår ett antal aktiva politiker, ett par andra personer och länets turistintendent. Ordförande blev Karlskrona kommunfullmäktiges ordförande och skattmästare ett av kommunens två kommunalråd, i både fallen vid den tidpunkt då de valdes. Vid sammanträdet deltog från ryska generalkonsulatet i Göteborg generalkonsul Pjotr Klinenkov och vicekonsul Alexander Kudinov, samt dessutom en kulturdelegation från Estland under ledning av generalsekreteraren i estniska kulturrådet Elga Prilæggi. Generalkonsul Klinenkov blev föremål för en utomordentligt högaktningfull intervju i en lokaltidning, där han talade om ökade kulturella förbindelser och ökad turisttrafik. Dessutom återupplivades tanken på den femåsa färjeförbindelsen med Polen, som i förhållande till detta land eller Östtyskland skymtat förbi varje år, sedan jag kom till Karlskrona 1965, fortfarande lika oviss. Ännu ovissare var en färjeförbindelse med Tallinn. Öremot framgår det inte av intervjun om han tillfrågades om Raoul Wallenberg, förföljelsen av judar, balter, kristaterer, rustningarna på Kolahalvön eller andra frågor, som kan intressera yttervärlden. Med anledning av uttalandena om ökad turisttrafik mellan Blekinge och Sovjet kan man med tanke på Karlskronas betydelse som örlogshamn, de stora möjligheterna att överblicka örlogsbasen och varvet från lämpliga utsiktspunkter i närheten och rundturen med båt tilltållt därutaför fråga: Hur nära får svenska besökare i Leningrad

komma den stora örlogs- och underhållsbasen där? Hur nära får vidare svenska besökare komma den operativa huvudbasen i Österaön i Baltijsk (f.d. Pillau), uttham till Kaliningrad (f.d. Königsberg) i Ostpreussen?

Kollaboratörer

Med anledning av generalsekreterare Prilæggis och hennes delegations deltagande kan man vidare undra: Hade ansvariga svenska politiker åren 1940-45 varit beredda att mota en tysk delegation från Danmark eller Norge, åtföljd av kollaboratörer? Eller efter hur lång tid preskriberas en okkupation? Man kan också erinra om att Estland fortfarande har en legation i New York, medan Lettland och Litauen har sådana i Washington. I USA anser man alltså tydligen inte att en okkupation preskriberas ens efter 36 år.

Kommunen ger bidrag:

Det kan också tilläggas, att en vecka senare beslöt kommunstyrelsen i Karlskrona att anslå 2000 kronor till den nämnda lokalavdelningen efter förslag av dennes skattmästare, som är ledamot av styrelsen och helt naturligt angelägen att förbättra avdelningens ekonomi. De båda styrelseledamöter i sällskapetets lokalavdelning som tillhör kommunstyrelsen deltog i beslutet. Denna omständighet gör dem nämligen inte jäviga. Två ledamöter av kommunstyrelsen, båda representerande moderaterna, yrkade avslag på förslaget; båda tillhör f.ö. Flottan.

Ommedelbart efter beslutet gjordes en JO-ansökan med begäran om undersökning av beslutets laglighet av tre karlskronajournalister från

de båda lokaltidningarna och Sveriges Radio. JO tog emellertid inte upp ansökan till saksprövning utan hänvisade ansökanerna till att överklaga beslutet genom s.k. kommunalbesvär till länsstyrelsen, som ännu inte avgjort ärendet, då detta skrives.

Eftersom jag ett par gånger tidigare i artikeln berört baltiska frågor skall jag tillägga en ytterligare detalj. I Lishamn finns ett monument och i Helsingborg ett annat till minne av de tusentals danskar som flydde över Öresund under andra världskriget. Vere det inte lika befogat med ett minnesmärke i Slite eller någon annan plats på Gotlands ostkust till minne av de tiotusentals baltiska flyktingar som 1940-45 flydde över Österaön till Sverige undan liknande eller värre öden och till åminnelse av de tusental som aldrig kom fram?

Klas Lithner

MASSMEDIASKAN

Hemligt pressavtal med Sovjet?

Har Sverige ett hemligt pressavtal med Sovjet, som hindrar ofördelaktiga informationer om Sovjet att komma ut i Sverige? Har Svenska Dagbladet tryckt rapporter från Moskva som författats av den hemliga polisen KGB? Det hävdar i denna artikel SvD:s moskvakorrespondent Bo K. Karlsson. Artikeln är tidigare publicerad i den danska tidningen "Minut", med vilken Contra har ett samarbetsavtal.

För en tid sedan råkade jag ut för en mycket obehaglig upplevelse här i Moskva. Jag har alltid ansträngt mig för att uppfylla myndigheternas alla krav och förhållningsord.

Två gånger strax före det svenska valet fick jag order av myndigheterna i Moskva att skicka telegram till Svenska Dagbladet, som KGB själv hade skrivit.

I dessa telegram måste jag skriva vad som misshagade de sovjetiska myndigheterna. Och jag måste skriva fördelaktigt om Palme.

Två gånger blev jag tvungen att skicka sådana förelagda telegram som mina egna. Jag hade ingen möjlighet att avstå. Jag var tvungen.

Det är tacken för att Sveriges Radio två gånger i veckan sändt program om den "brutala" juntan i Chile. Program som gjorts av döttyiska KGB-män. Och för att KGB:s chilekommission har kunnat ha en stor sammankomst i Stockholm nyligen. Chileprogrammen var kanske inte tillräckligt bra enligt KGB:s mening.

Men åter till min obehagliga upplevelse. Då jag pronenerade i en park en mörk kväll, greps jag plötsligt bakifrån av några starka män, som släpade mig ut ur parken och in i en mörk portgång. En av männen sa: "Vi ska berätta en liten historia för dig".

Jag kände mig allt annat än väl till mods, eftersom ingen ryss får berätta det minsta för en utlänning, utan att först ha fått det godkänt av det sovjetiska utrikesdepartementet.

Jag försökte slita mig lös, men de lugnade mig och förklarade att de inte ville mig något ont. De ville bara berätta vad som hände i Ryssland. Det visade sig att de var desperata judar som förföljdes av KGB.

En av judarna berättade att han deltagit i en demonstration för rätten att lämna Sovjet. Han berättade följande: "Vi som deltog i demonstrationen anhölls och fördes till en cell, som var mycket liten, ungefär 1x1x1,65 m och som var otroligt fuktig. Ett par andra fick dock något bättre inkvartering. Det rum som de satte i hade ungefär dubbelt så stor yta. Det var lägre än 2 m, det var fruktansvärt fuktigt och i rummet fanns ett olidligt stänkande avtråde. Detta inträffade på kvällen.

Först ungefär 24 timmar senare fick vi mat. Vi krävde att våra familjer skulle underrättas om vad som hänt med oss. Men det brydde man sig inte om, eftersom vi var, som de sa, smutsiga ruttna judar, som inte Hitler hade lyckats ta kål på. Vi skulle bara hålla käften och vi hade inga rättigheter. Vi stod alla som förstenade, när vi hörde dessa ord. Vi började ropa. Vakterna häntade förtärkning. 8 stora KGB-män kastade sig nu över oss. De misshandlade oss i mer än en timme. Efter det var vi mer eller mindre medvetelösa. Så fördes vi till förhör. De som inte kunde gå själva släpades i benen, också nerför trapporna. Till mig så förhöroledaren att om Stalin hade levt hade vi ställt dig på judegris inför gevären och skjutit dig ditt evin." Nu får vi bara ge dig stryk. Men det kan vi göra så bra att du dör av det. Så förhördes vi om allt möjligt i fjorton dagar. Rutinen var så här: smörj, förhör, lite kalsoppa med möjligt bröd - förhör - smörj osv. i en ändlös följd. Det är en normal behandling i GULAG i Sibirien, men det här hände mitt i turiststaden Moskva. Sådana är förhållandena i Moskva-fängelset Matrosskaja Tisjina ("Matrossvillan").

Då jag senare kom hem till den fina lägenhet som myndigheterna ordnat åt mig, med två k-pistbevärade vakter utanför, var jag skakad. Men också skakad i min lojalitet mot de myndigheter som hjälper mig i mitt journalistiska arbete. Jag hade brutit mot det viktigaste förbudet, att aldrig tala med någon utan att informera utrikesdepartementets pressavdelning innan samtalet. Men det här var så grovt att det måste ut. I Sverige kommer man att våga att trycka det, på ett sådant hemligt pressavtal mellan Sverige och Sovjet.

Men i Danmark kan dessa ryska judars förfärliga upplevelser ännu återges. Gör det! Det måste ut till Väst hur ryssarna bär sig åt.

Bo K. Karlsson

DALER

Sveriges Radio samarbetar med Polens hemliga polis

En massmediaskandal av stora mått har uppdagats av tidningen Arbetsaren. Den gäller (naturligtvis) Sveriges Radio.

Sveriges Radio är företaget som vägrat att samarbeta med den svenska polisen vid utredningen av företagets egna påståenden att enskilda polismän i Stockholm skulle beskydda illegala klubbar i utbyte mot gratis samlag på dessa klubbar.

Sveriges Radio är företaget som vägrade att ge den svenska polisen den fullständiga filmen från okkupationen av den västtyska ambassaden i Stockholm, eftersom det var möjligt att identifiera vissa personer som dyntes på filmen (vilket naturligtvis var polisens önskan).

Sveriges Radio är företaget som behandlar en önskan om en bandkopia av ett TV-program, i ett av Centra kända fall på följande sätt: Programmet sänds 22/1. Per telefon begärs kopia av programmet (naturligtvis mot erläggande av fulla kostnader) den 23/1. På anknypningen svarar en telefonsvarare att beställningar måste göras skriftligt. En sådan görs samma dag. Den bekräftas skriftligen den 16 februari (!). Den 10 december blir beställaren kontaktad och meddelat att man på grund av överbelastning inte hunnit med beställningen förrän nu, men att programmet från den 22 januari tyvärr avspelats under mellantiden.

Sveriges Radio är företaget som av politiska skäl vägrar FPU-föreringen i Västerås att se ett program om Polen, eftersom visningen inte "kan genomföras" under Sveriges Radios överinseende.

Sveriges Radio är företaget som av politiska skäl belägger samma program om Polen med exportförbud. Trots att det är unikt och av utomordentligt stort internationellt intresse.

Och Sveriges Radio är slutligen företaget som ordnar en speciell privatvisning av den ovan nämnda filmen om Polen för Sergiusz Mi-

kulicz, knuten till den polska hemliga polisen. I Sverige är Mikulicz specialbevakad av SÄPO när han kommer hit. Men likafullt ordnas en specialvisning av ett ytterst känsligt program för denne man.

Vi kan inte finna något annat ord än skandal som sammanfattande beskrivning av Sveriges Radios agerande. Men sådana skandaler tas naturligtvis inte upp i vårt dominerande medium, som kontrolleras av - Sveriges Radio.

Sven Enberg

Ekonomi i Ut:

-Ha-ha-ha-ha, har ni hört, damen har uppenbarligen frågat efter reservdelar till sin tvättmaskin!

(Express Wiesoorny, Warszawa)

PUERTO RICO NR 51?

Som en av sina sista ämbetsåtgärder föreslog president Ford att Puerto Rico skulle bli delstat i Förenta Staterna. Tyvärr har nästan all bakgrundsinformation till detta förslag saknats i svenska massmedia.

Samtidigt med det amerikanska presidentvalet avhölls val på Puerto Rico. Vid detta val förlorade Partido Popular Democrático (PPD) under guvernören Rafael Hernández Colón makten till Partido Nuevo Progresista (PNP) under Carlos Romero Barceló, som nu är ny guvernör. PPD fick 46% och PNP 48% av rösterna. PPD är anhängare av fortsatt "samväldesform" för Puerto Ricos anslutning till USA, medan PNP kräver att Puerto Rico blir delstat.

Puerto Rico kan dock inte upptas i unionen utan att en folkomröstning först hålles i frågan. Den senaste omröstningen avhölls 1967. 60,5 % förordade fortsatt samväldesform, 38,9 ville redan då att Puerto Rico skulle bli delstat och 0,6% ville ha ett oberoende Puerto Rico.

Varje år tar FN:s kolonialutskott upp frågan om Puerto Rico och kräver en avkolonisering. Initiativtagare är Kuba, som ger stöd till Partido Socialista och Juan Mari Bras (som fick 1% av rösterna i

höstens val). FN förklarar regelbundet att Puerto Rico ska ges självständighet.

Den amerikanska veckotidskriften U S News and World Report har på senare tid uppmärksammat KGB:s verksamhet på Puerto Rico. KGB arbetar genom den kubanska säkerhetstjänsten DGI. Det finns enligt ett underutskott i den amerikanska kongressen ett starkt samband mellan KGB, DGI och Partido Socialista. DGI satsar också hårt på verksamhet bland puertoricaner på det amerikanska fastlandet. Många kommer till Kuba för att arbeta i s.k. Venceremos-brigader. Via de kontakter den kubanska spionorganisationen knyter på detta sätt försöker man infiltrera i fackföreningar på Puerto Rico och bland puertoricanerna på fastlandet. En man vid namn Alfonso Tarabochia har utförligt redogjort för sambandet mellan Partido Socialista och den "nationella befrielseorganisationen" PALM, samt mellan dessa och Castros Kuba. PALM har under ett och ett halvt år utfört 20 attentat. Signifikativt har nästan alla utförts på det amerikanska fastlandet.

(Ett fjärde parti, anhängare av självständighet, Partido Independista, under Rubén Berries Martínez fick återstående 5% i höstens val). Carl G Holm

Rapport från Rhodesia

Från Contras medarbetare Nils-Eric Brodin på besök i Rhodesia

Medan representanter för Rhodesias regering och ledare för fyra olika "befrielseorganisationer" fortsatte sina till synes löslösa förhandlingar i Genève fortsatte livet i Salisbury, Rhodesias vackra huvudstad, som vanligt. Från mitt fönster i Meikles Hotell ser jag de blåvioletta jakarandaträdens säregna skönhet, och i deras skugga sitter i dåsig samvaro vita och svarta utan synbar konflikt. Meikles nya 200-rums tillbyggnad vittnar om förtroende för framtiden, och vid Cecil Square tavlade de unga svarta blomsterförsäljarna en köparens gunst (40 nejlikor för en rhodesisk dollar).

I närmare en månad reste jag över större delen av Rhodesia och talade med hundratals rhodesier av skiftande hudfärg, yrke och politisk inställning. 2/3 av den jag talade med hade inget till övers för "nationalist-ledarna", som nu gör anspråk på att representera det rhodesiska folket. Medan de samtidigt gör allt för att förstöra varandras chanser att bli erkända. Biskop Muzorewa kallade nyligen den "Patriotiska fronten" under Nkomo och Mugabe för den "Patetiska fronten".

Färgade i armén

Vid ett besök vid JOC (Joint Operational Command) i Mtoke talade jag med en del av de svarta förbanden Rhodesian African Rifles, som är en väsentlig del av Rhodesias till 2/3 svarta försvar. "Jag är ingen politiker," sa en ung svart soldat, "men så mycket vet jag, att i en framtida svart-dominerad regering i Rhodesia måste de vita spela en viktig roll och för landets framtida säkerhet måste försvars- och polismästrarna vara i vita händer. Annars skulle ett stamkrig mellan Shaana och Mabele vara oundvikligt."

Medan jag var på väg till den förträffliga jordbrukskolan för svarta, Chibero College, hörde jag en typisk berättelse från min ledare, en svart man från Informationsministeriet. "Min farfar", sade Lovemore, "kom hit från Lesotho 1918. Hans son, min far, blev medlem av British South Af-

rica Police, som idag är till 2/3 svart. Han fick tre söner och tre döttrar, och trots knappa omständigheter fick vi alla bra utbildning. Efter en tid som jordbruksinstruktör är jag idag anställd vid departementet; en bror till mig är fil dr och universitetsprofessor i USA; den tredje brodern arbetar i en bank. Av mina systerar har en en modeaffär här i Rhodesia, en annan är datamaskinoperatör i Malawi och den tredje är hennafru. Alla tre är gifta med män som har medelklassinkomster och goda förutsättningar för framtida befordran. Så mycket är jag säker på att, även om de kanske har delade åsikter i mycket, så skulle inte en enda underbetöja någon av "befrielseledarna", som trots att de är nästan okända i Rhodesia gör anspråk på att tala för det svarta Rhodesia."

Inte heller de färgade (av blandras) eller den asiatiska befolkningen ser fram mot ett svart självstyre om det skulle innebära att marxist-orienterade nationalistledare skulle styra landet. De har alltför tydligt sett hur liten framtid en färgad eller asiat eller småfretagare har i Angola och Moçambique. Rhodesias 10.000 indier och 20.000 av blandras finns inte på barrikaderna.

Vita stannar kvar

Men vad säger de vita? Kommer de som de vita i portugisiska Afrika eller belgierna i Kongo, att ta till flykten inför den stundande svarta majoritetsregeringen? Knapast. En liten del har lämnat landet, bl a de som stod till höger om premiärminister Ian Smith. Men det finns många få länder med en så utpräglad patriotism som i Rhodesia. När jag anlände till den eleganta flygplatsen i Salisbury fann jag ett antal unga män som återvände efter studier utomlands för att hjälpa till i försvaret av hemlandet mot terroristernas attacker. En hel dag tillbringade jag tillsammans med vita farmare vid de stora gårdarna i de gledbefolkade utsatta delarna av

Mont Darwin och Centenary. "We are the last ones to leave", vi lämnar sist av alla, så de alla med en man, medan de såg till att alltmer effektiva säkerhets- och försvarsnordningar skyddade deras hustrur och barn liksom deras svarta arbetskraft, som alltför ofta blir utsatt för bestialiska represaliekaktioner av sina "svarta bröder", som kommer för att "befria" dem.

Framtidstro

Det finns en enastående envishet, framtidstro, bland många, även de som kommit som invandrare under de senaste tio åren. "Det är åtta år sedan jag kom till landet" sa en slaktare från Salisbury som jag hade skilskap med på planet till Rhodesia. "Vi kom från England med små besparingar, men vi var villiga att arbeta hårt i ett icke-socialistiskt land. Idag har vi en blomstrande affärsverksamhet, och jag har haft råd att ta med hela familjen till England. För fyra år sedan var vi mer rädda än idag, men nu är vi helt en del av Rhodesia. Här har vi fått möjlighet att börja om igen. Och vi ger inte upp."

På den viltrika Spurwing Island i Kariba-sjön samtalande jag med en äldre vithårig farmare. Det var skymning och vi hörde Afrikas säregna ljud runt våra tält. "Min far var en av pionjärerna 1890. Jag har varit en del av Rhodesia hela mitt liv. Här jag inte hemma här lika mycket som de svarta som är anställda hos oss? Vår familj har skapat den här bördiga farmen, och ranchen med 5.000 kor mitt bland gruvorna i Mtorochange. Vart skulle vi ta vägen? Och vad skulle hända innan afrikanerna har lärt sig att bli - med afrikanske mått mått - effektiva jordbruksarbetare?"

På flygplanet och även senare i Salisbury talade jag med en charmant hennafru, Barbara. "För några år sedan", berättade hon, "hade vi familjeproblem och beslöt oss för att åka tillbaka till England. Efter en dag visste vi att vi aldrig skulle anpassa oss till det inskränkta och byråkratiserade Wilsons England. Efter en vecka var vi tillbaka i Rhodesia - vi åker inte härifrån, utom möjligen i en kiata."

Ett ungt land

Rhodesia är fortfarande ett ungt land, endast 85 år. När Expressens korrespondent Christer Gerlach besökte Rhodesia i september gjorde han gällande att de många utländska passen hos Rhodesias befolkning var ett bevis för att de var redo att fly när som helst. Men jag fick ett annat intryck. Det är ju uppenbart att så länge som inget land (utom Sydafrika) accepterar ett

Artikelförfattaren studerar rhodesiska krigsmaktens beväpning

rhodesiskt pass, använder man sig av det gamla för att över huvud taget kunna besöka sin släkt i England, eller för att ta sig till Europa. Och när Gerlach nämner att 10.000 lämnat landet under ett år glödde han att tala om att under 1975 (då 10.500 lämnade landet) flyttade samtidigt 12.425 in. Ett nettotillskott på nästan 2.000 personer.

Under mitt besök förra året - och ett liknande 1973 - har jag talat ner med den svarta befolkningen. En de flesta journalister som sitter runtom baren på Ambassadeur hotell och får sina intryck av Rhodesia förmedlade av biskop Musorewas pressombudsman. Jag har talat, genom tolk, med stambövdingar i avlägsna byar, och med deras utbildade söner och sönsöner. Jag har sett med egna ögon inte endast terroristernas blodiga "befrielse" av en oöverskådlig och opolitisk civilbefolkning, men också rasrelationer mellan vita och svarta som vilket land som helst skulle avundas. Hur skulle annars en 26-årig distriktschef kunna fördras fritt bland en befolkning på 2.500? Eller hur skulle en ensam 19-åring (vit) kunna representera myndigheterna och försvaret i en befäst by med 1.500 människor?

Jag har också talat med svarta i administrationen, 10 stambövdingar, sex senatorer, tre ministrar och tre viceministrar. Den mest imponerande av dessa var "Head of Supreme Council of Chiefs" (ordförande i stambövdingarnas råd) senatorn och ministern Chirau. Han frågade med viss sorg i rösten: "Varför tror en sådan stor del av västvärlden att de s.k. 'nationalistledarna' och 'befrielsekräftarnas' representanter repre-

senterar den svarta befolkningen i Rhodesia? Bättre än de traditionella stambövdingarna? Kan de inte förstå att vi i Afrika har unika omständigheter, som kanske inte har paralleller i Europa och Nordamerika, och som man måste beakta om man ska förstå Afrika och ge råd om dess framtid?"

Jag hade inget svar på den frågan som kunde tillfredsställa varken mig eller Chirau. Jag vet dock att ju längre jag vistas i Afrika och ju mer ja lär känna de specifika förhållandena där, dess mindre känner jag mig hågad att ge rekommendationer om framtida styrelseätt. Om man är ärlig och inte beroende av modets nycker lär man sig att vara ikräftig. Och det är kanske det viktigaste man kan lära sig i ett land där befolkningen och kulturen är så annorlunda jämfört med ens eget.

Framtiden

Jag skall inte spå om Rhodesias framtid - jag ska bara hoppas på den. Men jag har samma envisa medförsäklade optimism som är typisk för rhodesier och Ian Smith, och som så konkret representeras av rhodesiernas jordbundna verklighet: hetsfrankrig. Rhodesia är ett ofantligt rikt land. Idag är det fullt kapabelt att försörja hela sin befolkning. Det är en enorm kontrast med svältkärna utanför de få och sinande livsmedelsbutikerna i grannländerna Mozambique, Angola och Zambia (som Rhodesia fortfarande i hemlighet försörjer med livsmedel).

De som önskar Rhodesias svarta och/eller vita en framtid som den i dagens Mozambique eller Angola är antingen ofantligt okunniga om

ved som händer i dessa länder, eller fängslade av en kommunistisk ideologi, som har som huvudmål att förstöra den västerländska civilisationen.

Om denna artikel på något sätt kunde bidra till en större förståelse bland läsarna, en större tolerans för omständigheter som ligger utanför de egna erfarenheternas ram, så har min nöda med att beskriva södra Afrikas sanna verklighet varit värd besväret.

Nils-Eric Brodin

CONTRAS KOMMENTAR

Utvecklingen i Rhodesia inger oro, särskilt efter de s.k. "frontstaternas" beslut att stödja patriotiska fronten under Mugabe och Nkomo.

Patriotiska fronten är en marxistisk organisation och Mugabe uppges vara knuten till Sovjet.

Sovjets strategi är sannolikt byggd på tanken att ett Rhodesia med "svart" styre efter en fredlig övergång inte skulle vara följösamt mot Sovjet. Man har därför med alla medel motarbetat Kissingerplanen, även om den för varje obunden bedömare måste framstå som en förnuftig lösning på problemet. Kissingerplanen innebar övergång till svart styre under en tvåårsperiod. Under övergångstiden skulle en provisorisk regering bildas där de vita förbehölls försvars- och polisministerposterna, men märk väl endast under en tvåårsperiod.

Patriotiska fronten har avvisat denna plan, dels för att man ansatt övergångsperioden alltför lång (högst ett år vill man ha), dels för att man inte vill acceptera vita förevars- och polisministrar ens under övergångsperioden. Vi kan emellertid inte uppfatta denna inställning som annat än svapenkål, formella motiv att avvisa en rimlig lösning, eftersom man insett att den enda möjligheten att skapa en sovjetdominerad marxistisk stat är att det först blir inbördeskrig i Rhodesia, ett inbördeskrig där även en minoritet har chansen att gripa makten. Man har Angola som god förebild, och naturligtvis längre tillbaka Rysland.

Hade man accepterat Kissingerplanens huvudprinciper hade idag en fjärdedel av övergångsperioden varit avslutad. Rhodesia hade kunnat leva i fred och hoppas på en framtid i frihet.

Idag ser framtidsutsikterna betydligt dystrare ut. Ett långt utdraget guerillakrig, som mycket väl kan resultera i en kommunistisk och sovjetkontrollerad diktaturregim.

Sven Enberg

Att arbeta i Sovjet

En inblick i arbete och dagligt liv i Sovjetunionen ger nedanstående artikel som hämtats ur den tyska tidskriften "Digest des Ostens".

Den kommunistiska staten säges vara grundad på idén att var och en får arbeta så mycket han eller hon vill. Mottot är: "Från var och en efter prestationsförmåga, till var och en efter behov." Detta betyder i teorin att alla arbetar och att var och en får just den lön han behöver för att existera i samhället.

Verkligheten är mycket mera komplicerad. I Sovjetunionen säger man sig gå in i en period av "ekonomisk kommunism", men vi inser omedelbart att det fortfarande behövs arbetare för speciella arbeten (många av dem är, liksom på alla andra håll, obehagliga) under ett visst antal timmar per dag (8-10), under ett visst antal dagar i veckan (5½-6) och för en viss lön (mindre än en rubel eller omkring kr. 6:- i timmen). Det finns skriande löneskillnader mellan arbetstagarna, och genomsnittslöntagaren har nästan ingenting att säga till om beträffande arbetsvillkor, lön, pensionstid och annat. I själva verket kan den typiske arbetaren i det röda Kina i vissa avseenden ha mer inflytande än den sovjetiske arbetaren. Det förekommer ingen meningsfull diskussion, inga verkliga fackföreningar och ingen strejkrätt.

Enligt lag arbetar varje person för staten. Mycket litet av vad vi brukar kalla privat företagsamhet existerar i Sovjetunionen. Det är lagligt bara i det fall man inte anställer en annan person (kan ske med undantag för familjemedlem). Sovjetunionen förklarar att om någon annan än staten anställer en arbetare rör det sig om "exploatering". Hur det upphör att vara exploatering när staten är arbetsgivare är en fråga som sovjetekonomerna inte har kunnat ge något tillfredsställande svar på. Varje standardtext på det ekonomiska området lär att kapital-

investeringar endast kan härröra från "vinster". Så när Sovjetunionens ekonomi expanderar, skulle Karl Marx vara tvungen att säga att kapitalet kommer från ett "överskottsvärde", som skapats av arbetarna, vilka därför måste sägas ha blivit exploaterade, utnyttjade, av staten.

En stor del av de privata företag som existerar är illegala och utgör vad myndigheterna kallar "den svarta marknaden". Inte så få medborgare är lyckliga om de t. ex. kan sälja 8-10 rubel för 1 dollar (den officiella kursen är ungefär 1.15 dollar per rubel), eftersom de kan få ryska varor motsvarande ett pris på 12-15 rubel för 1 dollar. Den legala privata företagsamheten omfattar, utom vad beträffar jordbruket, nästan enbart servicetjänster: urreparationer, möbelreparationer, mindre konstruktions- och renoveringsarbeten eller elektriska arbeten samt någon gång obetydligare medicinsk verksamhet. Man måste emellertid ta hänsyn till många saker när det gäller dessa privata, personliga tjänster. De är riskabla. Gränsen mellan lagligt och olagligt är svår att dra, och sovjetstaten är inte känd för att ens vilja respektera de gränslinjer som existerar. Privata tjänster är mycket högt beskattade. Staten tar i skatt upp till 90 % av den privata inkomsten. Det är oerhört lönsamt för staten, eftersom de privata företagen debiterar mellan fem och tio gånger mer än vad de statliga kan debitera. De privata företagens arbete är vanligtvis av mycket högre kvalitet.

Privata företag

Urreparation kan ta 2-3 månader i en statlig affär och kostar omkring 5 rubel, men klockan upphör oftast att fungera ett par dagar efter leveransen.

Om samma arbete överläts på en privatföretagare (vanligtvis arbetar han på dagarna i en statlig fabrik), kan det kosta 40 rubel men är klart inom 2-3 dagar och är väl utfört. Reparatorens framtida verksamhet är helt beroende av hans goda rykte som yrkesman. Trots att det är olagligt använder reparatören troligen material som han har "exproprierat" i sitt dagliga arbete på fabriken.

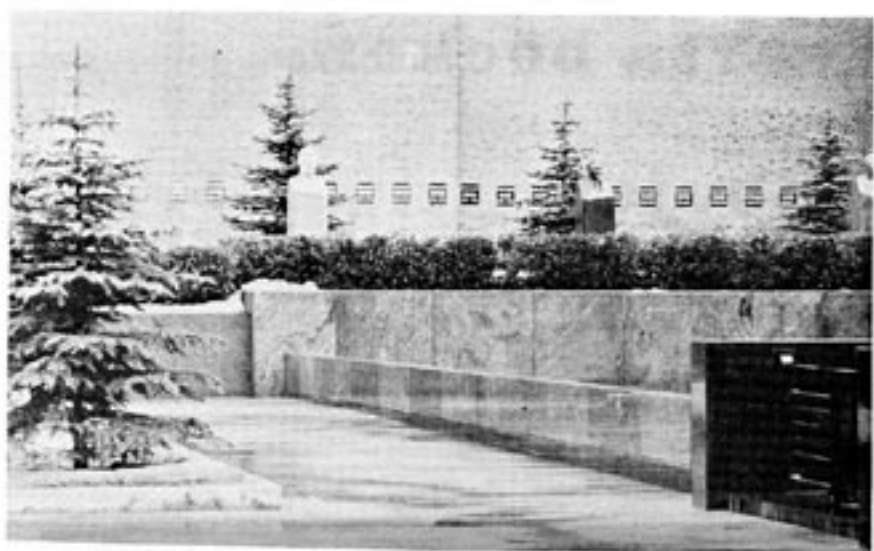
Det är mycket få som arbetar i privata företag. I Moskva, som är en stad med över sju miljoner invånare, finns det kanske bara ett par tusen privata yrkesare. Fastän regerings- och partifunktionärer förväntas föregå med gott exempel och inte ha någonting att göra med privata företag, är de vanligen de enda som har tillräckligt med pengar och inflytande för att få detta kvällsarbete utfört, som endast den private företagaren kan erbjuda. De är också de enda som kan veta vem som lägnar sig åt t. ex. privata rör-lägningsarbeten.

En statsanställdes genomsnittslön uppgår till omkring 130 rubel i månaden. Denna lön kan inte utan vidare jämföras med svenska löner, därför att växelkursen av politiska skäl blivit en konstprodukt (rubeln kallas för en icke-konvertibel valuta). Vi kan emellertid få en viss uppfattning om den ryska lönen genom att se på vad man kan köpa för pengarna. I Sovjetunionen kan sådant som bostad, gas, vatten, elektricitet och läkarvård, om det över huvud taget kan erbjudas, fås till en abnormt låg kostnad (8-15 rubel per månad för bostad, ett mindre belopp för gas, vatten och elektricitet. Offentlig läkarvård är ännu billigare). Vanlig mat kostar ungefär lika mycket som i Sverige, men det finns ingenting som motsvarar en svensk stormarknad med dess välfyllda hyllor och rika sortiment. Det är bestämda månonger för den mesta maten i Sovjet, och är månongen inte inne, är det nästan omöjligt att få någonting genom officiella kanaler. Möjligen kan man lyckas att få matvaror som inte tillhör månongen genom privatproducerande bönder, men då blir kostnaderna synnerligen höga. De flesta andra saker som en sovjetmedborgare vill köpa (kläder, möbler, glödlampor, bensin m.m.) är mycket dyra - 40-50 % dyrare än i Sverige och vanligtvis också av sämre kva-

litet. En kostym kostar en tiondel av den genomsnittliga svenska månadsinkomsten men nästan en hel månadslön för ryssen. Upp till 50 % av denna kostnad går till staten i form av omsättningseskatt. Vintertiden för den som vill köpa bil kan uppgå till nästan två år, och det är antagligen färre än tio ställen i hela Moskva där man kan köpa bensin.

Arbetslöshet

Sovjetregeringen påstår att det inte finns någon arbetslöshet i landet. Detta påstående överensstämmer inte med verkligheten utan är en kombination av ren lögn och lek med termer. Ett stort antal personer arbetar inte trots en stark önskan eller ett stort behov av att göra det, eller bådadera. Ofta är orsakerna här till politiska. En person kan ha vissa åsikter eller betraktas som "missnöjkt" av en eller annan anledning. Många är undersysselsatta. De har övning och erfarenhet när det gäller ett visst arbete men används i förnedrande, triviala deltidssarbete, som inte har något samband med deras utbildning eller kunnskap. Arbetslöshet bland ungdom är ett stort problem som bara antyds i officiella rapporter. Den mest användbara arbetskraftsstatistiken klassificeras som "statslöshet". I de större städerna finns ett betydande antal rotlösa dagdrivare, personer som officiellt inte alla skall vara där men som bor hos andra eller tack vare andra. De ådrar sig som "parasiter" stränga straff för den händelse de grips ("parasiterande" är enligt lagen ett brott). De flesta av dessa är antingen människor som representerar en sovjetisk version av den amerikanska hippie-"kulturen", eller också artister och intellektuella som tvingats till detta liv på grund av regeringsföreskrifter. Använder man mera realistiska definitioner och gör man mera vettiga gissningar, kan man lugnt säga att arbetslösheten genomsnittligt för hela landet uppgår till omkring 12 %, medan vissa områden har en arbetslöshet på 20-25 %. Den senare siffran torde gälla inte mindre än 45 % av Sovjetunionens arbetskraft. För den ryska genomsnittsmedborgaren är arbetet i hög grad

Stalins minne hålls i liv - Stalinstadens vid Krimlinaren

mekaniskt och långtråkigt, redskapen är primitiva mätt med svenska mätt, förslag till förbättringar tas inte upp vänligt, utan innovatörer misstänks omedelbart för att vara antisovjetiska (en farlig beskyllning som enligt sovjetisk lag kan leda till fängelsestraff på upp till tio år). Ju mer specialiserat och intellektuellt krävande arbetet är desto större är misstänkningarna och desto svårare är alkoholismen, de mentala problemen och rättegångarna med anledning av vad som i ett sundare samhälle inte betraktas som någonting annat än bedömningsfel och lättförståelig oförmåga att förutspå framtiden.

Myglaren

En okänd men troligen mycket stor del av sovjetekonomin fungerar genom personer som tillhör en kategori som inte återfinns i någon officiell organisation - myglaren. Denne är en person som vanligtvis finns på en industriledares plats, som balanserar på kanten av den sovjetiska lagen och vars ansträngningar ofta resulterar i framgång eller misslyckande med att uppnå produktionskvoten. Myglaren är en företagare, en kapitalist av förått ordningen, som anpassat sin naturliga förmåga att "göra affärer" till ett kommunistiskt system. Hans verksamhet är sällan begränsad till skrivande eller rapporterande till högre myndigheter. Oftast håller han även sin chef utanför. Det är alltså principen "behöver veta" på ett on-

vänt sätt. Hans betydelsefullaste förbindelser gäller vanligen andra myglare i andra fabriker eller industrier. Det rör sig då om informella beslut om hur man skall göra affärer, köpa, sälja eller t. o. m. stjåla (med eller utan motor) alla de varor som hans fabrik kan behöva för att klara produktionskvoten.

Statoplanen kan på en plats kräva en traktorproduktion som medför ett behov av 20.000 ton stål, men på en annan plats kräver kanske samma plan leverans av endast 10.000 ton. På något sätt måste myglaren någonstans få tag på 10.000 ton stål. Leverantörerna kan inte så lätt ge efter, då även deras produktionskvot är bestämd. Överproduktion kan leda till att deras kvot höjs nästa år. För att kunna öka sin produktion saknar de kanske råmaterial som levereras från annat håll. Deras egna myglare har kamända kivats själva för att klara den egna kvoten. Men principen om ömsesidiga motor respekteras, förutsatt att man är försiktig. Detta är fri företagsamhet återförd till "naturtillståndet", där myglarens framgång beror på ömsesidigt förtroende samt behov och penningbegär bland kollegerna. Det hela förutsätter också att staten aldrig officiellt blir medveten om aktiviteterna. Beträffningen är stor, men det är också risken. Ekonomiskt "utnyttjande" betyder dödsstraff i Sovjetunionen, och staten har inte underlåtit att begagna sig av detta straff.

Svarta böcker

i Sovjet

Förbjudna böcker cirkulerar i Sovjet som samisdat (maskinskrivna exemplar) eller tamisdat (tryckta i Väst och sedan insmugglade i Sovjet). Följande artikel ger en bakgrund till den "svarta bokmarknaden" i Sovjet.

Det är känt att bara sådan litteratur får erbjudas och säljas i Sovjetunionen som har godkännts av den statliga censuren. Det kan förekomma att litteratur som en gång har godkänts åter förbjuds.

Böcker från Väst översatta i hemlighet

Kort och gott, mycket av det som sovjetmedborgarna skulle vilja läsa kan de inte komma över - eller också lyckas det bara till priset av att de riskerar att överträda lagarna. I bokhandelsaffärerna söker man efter gamla exemplar av böcker som inte längre ges ut. Man försöker få tag på maskinskrivna texter från den underjordiska Samisdat-litteraturen. Slutligen försöker man också att komma över böcker genom utlåningar.

Ofta händer det att en bok lyckas passera postkontrollen. Då och då säljer t. ex. en matros någon sak på svarta borsen, som han fått tag på utomlands, och ibland kan en turist från Väst lämna över en bok. I dag vet man t. ex. att det pågår översättning av två böcker som överlämnats till någon sovjetmedborgare av en person från Väst: W. Leonhard "Vad är kommunismen?" och S. Pfurtsner "Kyrka och sexualitet".

Glawlit beslagtar

Helt naturligt uppstår det en svart marknad. Intressanta upplysningar om denna svarta marknad får vi av en Samisdat-text, som skrivits ned i Moskva mellan den 25/11 och den 31/12 1975. I den anonyma texten berättas att Andrej Sokolow, ställföreträdande chef för Glawlit andra avdelning, den 30/9 1975 dömdes till ett hårt fängelsestraff, därför att han på svarta borsen hade sålt

Väst-litteratur som beslagtogs.

Glawlit är en av de sovjetiska censurmyndigheter som uppbyggts hierarkiakt. På alla redaktioner sitter företrädare för myndigheten. Glawlit omhänderhar också kontrollen av posten och beslagtar "icke önskade" sändningar från utlandet. Sålrigt den ovannämnda Samisdat-texten stöckade en svensk firma sommaren 1974 varuprov på dansommarkappor, gjorda av sovjetiskt material, till en privatadress, tillhörig en företrädare för Sovjets utrikeshandelsorganisation ("Wneschtorg").

Sändningen kom inte fram sedan Glawlit beslagtogs denna "privatsändning" till en privatadress. Den svenska firmans frågade varför kapporna inte nådde adressaten. De sovjetiska myndigheterna gjorde efterforskningar på det ifrågavarande postkontoret och konstaterade att Glawlit hade gjort ganska omfattande beslagtaganden just där. Tydligt hade Glawlit-anställda själva tillägnat sig en del av sändningen.

Det visade sig bl. a. att talrika böcker hade beslagtogs. Därmed kom saken i rullning.

Handel på svarta borsen

Vi citerar nu Samisdat-texten:

"Den 16 januari 1975 häktades ställföreträdande chefen för Glawlits andra avdelning, Sokolow, Andrej Nikolajewitsch, 48 år, medlem av det kommunistiska partiet. Efter 2-3 dagar öppnade tillförlitliga personer under en fredag på Glawlit byråläder och kassaskåp som Sokolow hade försett med sigill. 170 säcker med litteratur som gällde som förstörd - därom hade myndigheterna på sin tid fått besked - brändes upp omedelbart.

A. N. Sokolow hade ända tills han utnämndes till ställföreträdande chef haft den franska avdelningen under sig; och de andra avdelningarna - den engelska, tyska, östliga liksom också andra - var tvungna att lämna beslagtagna antisovjetisk litteratur till honom. All denna litteratur stannade faktiskt i Sokolows händer och befann sig inom Glawlits murrar.

Funktionär som levde glada livet

Vid undersökningen framkom att Sokolow under loppet av femton år hade försörjt svarta borsen i Moskva med denna litteratur - mot ersättning. Självt levde han på stor fot: han hade två föreningsväningar - för två kvinnor - och flög två gånger om året söderut för rekreation. Undersökningen omfattade en längre tidsperiod.

Rättegången pågick bakom stängda dörrar från den 12 till den 30 september. Under rättegången konstaterades att Sokolow hade handlat med litteratur som inte tillhörde någon. Glawlit betraktade inte den beslagtagna litteraturen som sin egen. För spekulativ och utnyttjande av tjänsteställning avkunnade rätten följande dom: sju år strängt fängelse och förbud under fem år att inneha ledande position.

Den 14 oktober överklagade Sokolow domen, varvid han framhöll att inte bara han hade befattat sig med litteraturaffärer utan också andra myndighetspersoner. Ett så stort antal böcker hade han kunnat "lagra" bara därför att den högre ledningen varit medveten om det hela, förklarade han. Tiden för överklagande har löpt ut - den 24 till den 25 november - men det har inte hörts någonting om vilken ställning domstolen intagit till Sokolows överklagande.

På ministerpresident Kosygin personliga order blev Sokolow (namnet kan också vara Sokotschikow), d.v.s. Sokolows närmaste chef, "pensionerad". Myndigheten har sedan några månader ingen chef. Glawlits ledande personer och undersökningsorganen kan över huvud taget inte förstå hur allt detta har kunnat föra sig under så många år och inför deras ögon."

Skicka en bok till Sovjet

ABU DAUD

I samarbete med en dansk organisation, Dansk Forbund for Fred og Frihed, kan vi erbjuda Contras läsare möjligheten att göra en personlig och praktisk insats för att sprida information till Sovjetunionen.

Avsikten är att utnyttja Helsingforsavtalets stadganden om fri utväxling av tankar och idéer. Ge ett litet bidrag i form av en bokgåva till en sovjetisk medborgare. Skicka en bok tillsammans med ett brev på ryska!

GÖR SÅ HÄR:

Välj ut en av nedan angivna böcker (som är tryckt på ryska). Insätt beloppet på Contras postgiro 85 95 89 - 4, eller skicka beloppet i form av en check ställd på Contra.

Ni får då boken tillsammans med ett brev på ryska (samt en dansk översättning av brevet för ert personliga bruk). Ni får också ett adresserat kuvert, till en person som har hämtats ur en officiell adressbok. Boken och det ryska brevet (undertecknat av er personligen) läggs i kuvertet och ni skickar brevet (postanstaltens upplysning om portot). Observera att Ni får boken direkt från Danmark och inte via Contra.

Tillgängliga uppgifter säger att 60% av böckerna klarar sig förbi postcensuren, och av återstående finns det möjlighet att censorn själv avvittlar dem på svarta marknader! Det finns ingen risk för represallier mot mottagarna.

Nr	Bok	Pris
1	Katalja Gorbasjevskaja: "Polden" - Halva dagen	12:-
2	I Ruslanov: Ungdomen i den ryska historien	12:-
3	Alexander Solsjenitsyn: Första kretsen I	24:-
4	Alexander Solsjenitsyn: Första kretsen II	24:-
5	Alexander Solsjenitsyn: Samlade verk, del 5 (dramat, noveller, artiklar)	24:-
6	Alexander Solsjenitsyn n fl (Domstolshandlingar, brev, tel)	24:-
7	G Oserov: Tynolevski Charade (rebus)	12:-
8	Milovan Djilas: Samtal med Stalin	12:-
9	E. Olitzskaja: Mina minnen (del 1)	12:-
10	E. Olitzskaja: Mina minnen (del 2)	12:-
11	A. Gladilin: Prognoser om i morgon	12:-
12	Bruderer: Processen före kedjereaktionen	12:-
13	L. Rejevskij: Skaparen och hjälteddät	12:-

Den palestinske terroristen Abu Daoud som arresterades och sedan frisläpptes i Paris uppges bli ha haft följande brott på sitt samvete:

- 1) Attentat mot elektronikfabrik i Hamburg 6 februari 1972
 - 2) Mord på fem jordanier i Västtyskland (samma dag)
 - 3) Misslyckat försök att kapa ett jordanskt trafikflygplan i Kairo den 19 januari 1972
 - 4) Försök till intrång i kung Hassains hus i London den 11 mars 1972.
 - 5) Attacker mot oljeanläggningar i Trieste den 5 augusti 1972.
 - 6) Mord på elva israeliska idrottsmän i München 1972 (Daoud anlände till München en vecka före mordet, och använde då samma namn som han använde i Paris i år, Yussuf Radji Hassan).
 - 7) Eldöverfall mot en israelisk diplomat i Brüssel den 10 september 1972.
 - 8) Mord på en syrisk journalist som misstänktes samarbeta med israelerna, den 13 november 1972 i Paris.
 - 9) Utvändande av en man som greps på Heathrow flygplats i London den 24 december 1972 med en reserviska full med sprängämnen (namnen hade i uppdrag att spränga israeliska ambassader i Skandinavien)
 - 10) Kidnappning av Israels ambassadör i Bangkok den 29 december 1972.
 - 11) Bombattentat mot ett judiskt kontor i Paris den 8 januari 1973.
 - 12) Två (misslyckade) attacker mot judiska transitläger (för flyktingar från Sovjet) i Wien den 20 och 28 januari 1973.
 - 13) Försök att kidnappa Jordaniens premiärminister i februari 1973.
- Daoud greps vid detta försök, dömdes till döden men frisläpptes ändå i slutet av 1973. Sedan dess har han ägnat sina krafter åt att förhindra en förhandlingslösning i Mellanöstern.

Det hävdas också att Daouds frisläppande skulle ha skett i utbyte mot den franska fången Françoise Claustre, som suttit fänglad hos guerillan i Tchad i många år. Utväxlingen skall ha arrangerats av Libyens diktator Moammar Khadafi, som stöder de mest extrema palestinska grupperna.

EUROKOMMUNISMEN

SAMMA VARA I NY FÖRPACKNING

Kommunisternas senaste förfärliga förpackning bär namnet "Eurokommunismen". Den italienske kommunistledaren Enrico Berlinguer och hans franske kollega George Marchais har framträtt som ledande "eurokommunister". Dva anhängare av en från Sovjet självständig kommunism med ett "demokratiskt" ansikte. Men de vackra uttalandena känns igen, från Östeuropa innan kommunisternas definitiva maktövertagande, menar artikelförfattaren Tommy Hansson.

Företrädare för skilda kommunistpartier i världen har med jämna mellanrum förekrat oaväriden, att man stått på egna ben och varit oberoende av Moskva. Utgångspunkten har förklarats vara en socialism uppbyggd på landets egna politiska, sociala och kulturella förutsättningar.

En uppmärksam rörelse under senare år har varit den s.k. "eurokommunismen". I uttalande efter uttalande har representanter för kommunistpartier i främst medelhavs-länderna velat manifesteras sin oavhängighet gentemot Moskva. Den stora frågan har varit, hurvida denna föregivna frihet är faktisk eller fiktiv. Frågan kan besvaras genom en analys av den kommunistiska ideologin och genom att studera uttalanden från kända "oavhängiga" kommunister.

Problemen

Det är främst två problemkretsar att ta hänsyn till när det gäller Moskvas förhållande till eurokommunismen: Moskvas ledarroll samt en socialistisk modell för Västeuropa. Det råder ingen tvekan om, att ryssarna bär på en viss irritation över de sydeuropeiska partibrödernas inställning. I slutet av januari hävdades från officiellt, sovjetiskt håll att Sovjetunionen står i centrum för världsurevolutionen. Man låt förstå, att andra kommunistpartier bör rätta sig efter Krenls grundläggande doktriner. Uttalandet är att se som en tydlig reaktion mot ifrågasättandet av den egna överhögheten.

Det är framförallt det italienska kommunistpartiet - Västeuropas största - som gått i bräschen för den "polycentriska kompromiss" som den eurokommunistiska inställningen kan benämnas. Redan 1960 förklarade det italienska kommunistpartiet: "Varje partis självständighet är en förutsättning för deras politiska utveckling. Den motsäger inte den proletära solidariteten, utan utvecklar den dento ner."

Den definitiva markeringen av inställningen kom i och med de italienska, franska och spanska partiernas agerande på den internationella kommunistledarkongressen i Östberlin i juli 1976. Genom Leonid Bresjnev kritiska men ändå välvilliga inställning förhindrades enligt många bedömare en öppen schism.

Dialektisk enhet

Frågan är emellertid, om det någonsin på allvar varit frågan om någon konflikt. Av allt att döma sker nämligen de eurokommunistiska manifestationerna med Krenls goda minne. Trots den italienske kommunistpartiledaren Berlinguers förrenta antisovjetism, är det ingen tvekan om att det fortfarande är Moskva som är övermästaren. I sammanhanget glöms lätt bort ett yttrande av Enrico Berlinguer från 15 februari 1969, då han i Bologna sade: "De av oss som väntar en brytning med Sovjetunionen, kommer att bedra sig."

Den som föreställer sig att kommunister alltid menar det de säger, har grundligt missförstått den marxistisk-leninistiska dialektik som alla kommunister bekänner sig till. Denna grundåskådning innebär, att all utveckling sker rum genom motsatsernas spel. I mitt förhållande till Moskva och till de inhemska oenigheterna tillämpar man följaktligen en "dialektisk enhet av två mot varandra ställda koncept", för att använda ideologiska termer. Det innebär att man visar upp ett ansikte för Krenal och ett för det egna landet. Landsmännens måste övertygas om den demokratiska pålitligheten. Denna handlingsformel kan åskådliggöras med ett uttalande från den brittiska delegationen vid det sovjetiska kommunistpartiets 25:e kongress 1976: "Varje kommunistiskt partis oavhängighet och suveränitet och alla kommunistiska partiers solidaritet i förhållandet till varandra är vår gemensamma kamp mot imperialismen."

Kommunismen är densamma

Mot den ideologiska bakgrund som här skisserats, är eurokommunismens agerande endast en naturlig följd av den marxistisk-leninistiska dialektiken. Man får därför inte förvånas över, att det gått så långt att både den italienske och den franske kommunistledaren har förklarat, att proletariats diktatur inte är ett måste. Det finns nämligen inte något som säger, att eurokommunisterna om de kommer till makten inte kommer att tillämpa samma metoder som deras partibröder gjort i alla andra länder där man tagit över.

Genom att studera auktoritativa yttranden från kommunistiska ledare kan den försätliga tvetydigheten avslöjas:

"Solidariteten mellan våra partier baseras på erkännandet att varje parti... i fullt oberoende bestämmer sin egen politiska linje, både internt och internationellt... det finns inte och kan inte finnas ett ledande parti eller en ledande stat."

"Vi är av den uppfattningen, att vi inte bara är i stånd att uppnå socialismen genom en annan väg än Sovjetunionen, utan att denna utveckling just har påbörjats. Förstatligandet av industrin och det nya folksystemet med offentlig förvaltning är de största vägmärkena."

Dessa båda uttalanden skulle kunna vara uttryck för den mångordade "eurokommunismen". Det förstnämnda citatet är det. Det härrör från Enrico Berlinguers besök vid den internationella, kommunistiska kongressen som redan nämnts. Men det andra yttrandet härstammar från en intervju med Klemens Gottwald, det tjeckoslovakiska kommunistpartiets ordförande och tillika ministerpresident i det av Sovjet ockuperade Tjeckoslovakien, i januari 1947. Vi vet alla hur det gått med denna självständighet: När Alexander Dubcek 1968 ossatte liknande ord i handling, ryckte sovjetis-

KOMMUNIST-KINA OCH TAIWAN

I förra numret av Contra jämfördes levnadsstandarder i Kommunist-Kina och på Taiwan. Som framgick av de siffrorna är Taiwan överlägset i så gott som alla avseenden. För att göra bilden mer fullständig ger vi här ytterligare jämförelsematerial:

Enhet	Taiwan	Komm-Kina
Kaloriintag/dag	2.800	1.800
Kött kg/år	21	1
Fisk kg/år	37	3
Ägg st/år	125	5
TV-apparater per hushåll	1:3	1:2000
Kylskåp per hush.	1:2	0
Tvättmaskiner per hushåll	1:4	0
Bilar per person	1:50	1:1.200
Motorcyklar per person	1:11	1:3000

(GAGG Newsletter)

-Med centralkommittén bakom mig, vote från USA och smör från EG ska jag nog få käl på de förbannade kapitalisterna.

ka trupper in i landet för att slå ned självständigheten.

Det avslutande yttrandet bör klara ut alla missförstånd: "När kommunisterna inte bara samarbetar med det socialdemokratiska partiet, utan också med småbrukarpartiet och de borgerliga partierna, ... så gör de det inte därför att de blivit opportunistiska eller övergivit sin linje. Tvärtom: De gör det därför att de anpassar marxismen till de förhållanden som råder i de oaständigheterna."

Så spenstigt var Matyas Rakosi, den stalinistiska diktatorn i Ungern fram till folkupproret 1956. Citatet har hämtats från boken "För den ungerska demokratin", Budapest 1947, s. 26. Det är en förhoppning, att den fria världen lärt något av det förgångnas misstag av att tro på kommunisterna när de talar vackra ord. Det finns större anledning att tro på det, som inte låter så behagligt.

Tommy Hansson

Toronto :

Parti Québécois

Från Contrass Toronto-korrespondent Vincent H. Miller

Större delen av världen är säkert idag medveten om valsegern för Parti Québécois i november 1976, men få människor, inklusive den kanadensiska allmänheten, har ännu fått klart för sig vad valsegern betyder.

En sak är säker, och det är att valsegern inte innebär någon uttalad mening från väljarna i Québec att skilja provinsen från återstoden av Kanada. Även om detta nyckel väl kan bli slutresultatet. Det var mer än något annat ett ilsket svar på Bourassas liberaler, deras korruption, otroliga arrogans mot väljarna och engelskfientliga rasism. PQ fick bara 39% av rösterna, så man kan inte säga att det var ett överväldigande mandat. Utvecklingen bådår illa för Kanada, eftersom separatistörelsen är full av marknader, kommunister, galenpannor och terrorister, allteftersom början.

Men vi ska inte vänta oss en ny stat, åtminstone inte i den omedelbara framtiden; en folkröstning kommer att hållas 1978, även om den nya staten verkar vara ett faktum om man lyssnar på PQ:s ledare monsieur Levesque. Faktum är att när PQ nu har fått den politiska makten så kommer man vara försiktiga med att gunga i båten, iotället kommer man att arbeta för att konsolidera sin maktposition. För att successivt skapa ett läge med de facto-separation, så att den verkliga statsbildningen sedan bara blir en formalitet. Under mellantiden kommer Québec att utnyttja hotet om separation för att pressa resten av Kanada på förmåner.

Den riktning som PQ kommer att styra i kan utläsas från de uttalanden som gjorts av Levesque strax efter valsegern. Han framlade då sina avsikter att nationalisera Québecs banker, försäkringsbolag och transportföretag. Kort sagt skaffa sig total kontroll över provinsen på ett diktatoriskt sätt.

PQ:s ekonomiske rådgivare Jacques Parizeau gjorde ett uttalande som påminde om Hitlers tal, när han sa "Vi kommer att försöka få ut varje cent vi kan från Ottawa, och vi vet att allt de ger oss kommer bara att vara avsett som mutor inför folkröstningen." För att citera en radiokommentar från den konservativa Larry Henderson i Toronto: "René Levesque vill både äta sin

kaka och ha den kvar. Han vill pressa saften ur det engelskspråkiga Kanada och sedan sparka ur tänderna på det."

Utvandringen av icke-fransk-talande och av affärsmän i allmänhet har pågått en tid nu - men allteftersom miljön blir alltmer fiendlig mot dessa grupper kommer takten att öka. Québec kommer att bli ett ekonomiskt efterblivet område. (Mer än vad det är idag). Det är en naturlig slutsats att med ett Québec som inte förmår försörja sig själv kommer man att vända sig utomlands för att få stöd, förmodligen till Sovjetunionen efter modell av Kuba.

Vad kommer att hända i framtiden? Ingen kan säga säkert, men jag tror att Trudeau redan har förberett sig för konfrontation. Han kommer att provocera våldsbrott för att kunna avleda uppmärksamheten från det sjudande misandriet med hans regering i det engelskspråkiga Kanada. Den kanadensiska regeringen har redan förflyttat landets luftburna regementen från Edmonton i Alberta till Petawawa och Uplands nära gränsen mellan Ontario och Québec.

Det finns en verklig fara i detta, om problemen inte handläggs på ett ansvarigt sätt. Och det är att situationen kan utvecklas till ett Nord-Irland, med ett utdraget guerillakrig. I dagens atmosfär med knapp politisk opportunist och chockerande demagogi ser en sådan utveckling ut att vara oundviklig.

De misstänksamma bland oss väntar oss en frankonstruerad "nödsituation" i vilken War Measures Act (krigslagarna) kan sättas i kraft, eller man kanske kommer att ta itu med problemet som Indira Gandhi gjort, att uppskjuta valen.

Jag är övertygad om att allt detta låter väldigt radikalt och långsamt, men jag vill verkligen inte bli betraktad som en paranoid knasboll. Men situationen i Kanada idag - med klara paralleller i utvecklingen i Östeuropa och på Kuba - är extrem. Problemet är inte separatismen i sig, utan den allmänna utvecklingen i nationen.

Québec ser alltmer ut som en tjugonde århundradets kommunistiska trojanska häst.

Vincent H. Miller

Milton Friedmans budskap:

Frihet utan tvång

Nobelpristagaren i ekonomi från Chicago Milton Friedman är inte bara en skicklig ekonom. Debatten om honom har främst rört hans politiska ställningstaganden, som han presenterat i boken "Kapitalism och frihet" (den svenska översättningen är utgången från förlaget men finns i antikvariat och på bibliotek.) Friedman är en kompromisslös anhängare av politisk frihet. Hans åsikter presenteras nedan av fil dr Sven Rydenfelt, som undervisar i nationalekonomi vid Lunds universitet.

Sedan fyra decennier tillbaka är Milton Friedman en över hela världen känd nationalekonom. Dyrkad och beundrad av sina meningsfränder, hatad och bespottad av sina kritiker och motståndare. Friedman är världens i särklass främste marknadsekonom. Ingen har bättre än han klargjort vad en marknadshushållning innebär på olika områden. Ingen har skickligare och modigare än han slagits för marknadshushållningens frihetsidéer. När han började sin kampanj var marknadshushållningens egenskaper och system lågt värderade bland världens ekonomer och politiker. Kanske övervägande därför att man inte begrep vad en marknad var och hur den fungerade. Friedman har gjort en fantastisk insats när det gäller att klargöra marknadens funktioner.

Enligt den vanligaste av alla missuppfattningar är en marknad någonting som hör hemma utslutande på det ekonomiska området. I verkligheten har vi marknader på människolivets alla områden - det politiska, det religiösa, det kulturella och det ekonomiska. Marknadens kunnetecken är frihet utan tvång. Vilket betyder fri konkurrens och fritt val.

På alla marknader står två parter emot varandra - köpare och säljare. På den politiska marknaden uppträder partier, politiker och enskilda människor som "säljare" av idéer och program. "Köpare" är väljarna som betalar med sina röstsedlar. Fri konkurrens och fritt val på den politiska marknaden kallar vi politisk demokrati.

På den religiösa och kulturella marknaden talar vi i motsvarande situation om religiös respektive kulturell frihet.

Ingen av parterna på en fri marknad kan utöva tvång gentemot andra parten. Alla avtal, avlut och transaktioner - allt samarbete - kommer till stånd frivilligt, därför att båda parter anser sig ha fördel därav.

Ett absolut villkor för att en fri marknad skall råda, är att staten inte med sin gigantiska MAKT, sitt legala våldsmonopol - poliser, domstolar, fängelser etc - ingriper och rubbar marknadens jämvikt genom att lägga den förkrossande tyngden av sin MAKT i ensa eller andra partens vågskål.

Ett politiskt parti i en ohelig allians med MAKTEN ger monopol och diktatur, vilket då betyder förbud mot och förföljelser av andra partier, idéer och program.

På samma sätt ger en kyrka i ohelig allians med MAKTEN en religiös monopolkyrka med förbud mot och förföljelser av andra kyrkor och andra troende.

All makt missbrukas och total makt missbrukas totalt. Milton Friedman är beaktad av en enda idé: misstro mot MAKTES. Det gäller att hålla den statliga våldsmakten på alla områden så kort som möjligt.

I den demokratiska västliga världen är fria marknader på politikens och religionens område allmänt accepterade. Något som ingalunda är fallet på kulturens och ekonomins område. Det är därför naturligt att Friedmans kamp för frihetens idéer framförallt har gällt de båda sistnämnda områdena.

För flera decennier sedan började t.ex. hans kamp för fria valutakurser. Han spådde då att systemet med fasta växelkurser (statlig priskontroll på valutor) förr eller senare skulle bryta samman. Han blev som bekant sannspådd, men än hämpar den statliga kontrollens anhängare en envis strid i ruinerna.

För Friedman framstår det som självklart att priser och inflation har med penningmängden att göra. Ökas denna mängd snabbare än produktionen genom lån i riksbanken (sedelpressfinansiering) eller lån i utlandet, måste priserna stiga.

Däremot tror inte Friedman på den

bland arbetsgivare så populära löneinflationsteorin. Om lönerna stiger mer eller mindre, påverkar inte inflationen. För löntagarna som ett resultat av förhandlingar och avtal 5 miljarder mer än de enligt arbetsgivarna borde haft, får arbetsgivarna 5 miljarder mindre. Den totala mängden köpkraft blir varken större eller mindre. Och 5 miljarder i löntagarnas händer kan inte ur inflationssynpunkt vara farligare än 5 miljarder i arbetsgivarnas händer.

Friedman har mer än någon annan angripit och kritiserat etablerade idéer och åsikningar. Enligt alla kända definitioner betyder detta att han är radikal. Vilket dock inte hindrat hans motståndare att beteckna honom som konservativ och till och med reaktionär.

Med särskild frenesi angrips han av vänsterfolk - t ex Chilekommittén i Sverige - för att han som ekonomisk rådgivare gått i den chilenska militärjuntans tjänst. Beskyllningen saknar grund. Verkligheten bakom anklagelsen är att Friedman våren 1975 på inbjudan av en privat bank besökte Chile och höll ett antal föreläsningar där. Eftersom tillträdet var fritt passade även några av regeringens ledamöter på att vid något tillfälle lyssna.

Friedman är en fanatisk anhängare av frihet på alla områden, men menar att hans förkunsel behövs mer ju ofriare ett land är. Han har därför besökt och talat för sina idéer i diktaturländer som Sovjet och Jugoslavien. Hans förhoppning är, att hügerdiktaturen i Chile så småningom ska kunna lämna plats åt en demokrati. På ungefär samma sätt som skett i Grekland. Utsikterna för en sådan utveckling är enligt Friedman betydligt mörkare i världens vänsterdiktaturer.

Sven Rydenfelt

Den fria företagsamheten (3)

Konsumenterna tvingar giganter på knä

Den tredje artikeln i Contras serie på fyra artiklar om grunderna för
marknadsökonomi.

*Vem mer än regeringen kan kontrollera de stora företagen? Finns det inte en risk att monopolföretag kan tillverka vad de önskar till kontrollerade priser och sedan pådyvla konsumenterna sina varor genom bländande annonsering? Ungefär så låter kommunisternas och socialisternas angrepp på den fria marknadsökonomi. Det är underförstått att det behövs ett "starkt samhälle" för att kontrollera de stora företagen; att utan regering-
en som kontrollant så kommer stora företagen att orättmätigt exploatera fattiga och oskyddade konsumenterna.

Konsumenten är självisk

Låt oss undersöka hållbarheten i detta angrepp genom att analysera hur den fria marknaden fungerar:

För det första måste vi fastslå att all ekonomisk verksamhet bygger på enskilda individers önskemål, och att den slutar med att dessa önskemål blir tillfredsställda. Alla mellanliggande produktionsled är enbart till för att tillgodose sådana konsumentönskemål.

För det andra måste vi fastslå att konsumenterna, som grupp betraktat, är individer som är intresserade av att tillgodose sina egna unika önskemål med så liten resursinsats som möjligt. Konsumenten är inte någon som ägnar sig åt "vålgörenhet" på marknaden. Hon är inte intresserad av hur mycket en vara kostar att producera. Hon bryr sig inte heller om en säljaren gör vinst eller förlust på affären. Hennes enda riktlinje är: "Kan jag köpa en likadan eller liknande vara någon annan stans billigare?". Konsumenten är på detta sätt "självisk".

Konsumenten tvingar fram höjd effektivitet

En sådan "själviskhet" är bra för samhället. Det är en nödvändig och osökvard del av den fria marknadsökonomi. Utan den skulle tillverkarna säkerligen brista i effekti-

viteten i tillverkningen. Konsumenternas "själviskhet" innebär att tillverkarna utsätts för en nyttig och hård disciplin. Eftersom konsumenterna hela tiden strävar efter att göra "bättre köp", måste tillverkarna finna sig i att bli underkastade en otrevlig auktoritet vid namn konsumentens suveränitet. Den medför att tillverkaren, irriterande nog, hela tiden tvingas höja sin effektivitet. Kärnan i tillverkarens resonemang blir: "Låt oss se vad vi kan göra för att tillverka produkterna mer effektivt, så att vi kan erbjuda lägre priser. Den som kan göra det blir rikast snabbast!"

Företagen fruktar konsumenten:

För det tredje måste det fastslås att också tillverkarna styrs av "själviskhet". Och för det fjärde att ingen tycker om att underkastas sig en auktoritär disciplin. Genom detta kosmer tillverkarna alltid att försöka undkomma den otrevliga disciplin som konsumenten strävar efter att upprätthålla. Den enklaste vägen är naturligtvis att söka hjälp från myndigheterna. På så sätt kosmer det sig att industriidkare kan begära bullekydd och statligt stöd; bönder begär prisstöd och billiga statsunderstödda lån; fackföreningar strävar efter "organisationsklausuler" för att få monopolmakt över arbetsmarknaden; specialister och hantverkare begär auktorisations- och etableringskontroll, för att stoppa "okvalificerade" personers inträde på marknaden osv. Alla dessa krav framställs som förtjänstfulla och rättvisa av dem som framställer dem; men om man ser på dem ur ekonomisk synpunkt, så är de inget annat än försök att krypa undan från principen om den fruktade konsumentens suveränitet.

Sådana försök kan bli framgångsrika endast i den utsträckning myndigheterna kan förneka att ge extra förmåner till de speciella grupper som är inblandade. Även det största och starkaste företag kan snabbt tvingas på knä av köpbeslut som fattas av enskilda konsumenterna, även om dessa köpbeslut fattas u-

tan någon som helst sidoblick på andra konsumenters agerande. Kan det verkligen fungera så?

General Motors på knä:

Låt oss se på ett färdigt amerikanskt exempel:

Ledningen för General Motors ansåg häromåret att allmänhetens krav på mindre bilar bara var ett tillfälligt fenomen (det är möjligt att de hade rätt). Att byta produktionsriktning är mycket kostsamt, så man avstod från att ta upp tillverkning av mindre bilar. Föresäljningen sjönk och sjönk. Föresäljningen sjönk trots en massiv reklamkampanj (se där vad socialisternas tal om "styrd" efterfrågan är värt!) Ett jättelikt företag (då världens största) sattes i knipa på grund av beslut som fattades av miljontals hjälplösa "manipulerade" konsumenter, som inte var det minsta organiserade. Utgången av en kamp mellan företaget och konsumenterna kan bara sluta på ett sätt. (Historien visar att samma sak hände Henry Ford tidigt på trettio-talet då han insisterade på att tillverka modellen "A" ett år för länge). Konsumenterna antingen avstod från att köpa eller gick över till andra märken - inhemska eller importerade. På ganska kort tid (liksom en gång Henry Ford) kastade General Motors in handduken. Man lade en produktionen och började tillverka det som konsumenterna ville ha. Poängen med denna färska historia (liksom den äldre med Henry Ford) är att både General Motors och Ford tillvannit sig sin maktposition i bilindustrin genom att tillgodose konsumenternas önskemål. Genom att tillgodose deras önsker, oavsett hur obetydliga de kunde anses vara. Det är det enda sätt på vilket små företag kan växa till storföretag. Men stora företag förblir stora och starka bara så länge de är beredda att fortsätta att underkasta sig konsumenterna. Det är kärnpunkten i den fria marknadsökonomi. Och det är så det måste fungera i ett samhälle där konsumenten är härskare.

Tom Rose

Vart går Världskyrko- rådet?

Världskyrkorådet politiska engagemang har väckt protester inom många kyrkliga kretsar. Över 400 svenska präster har undertecknat ett upprop som kräver att Svenska kyrkans missionsstyrelse avbryter samarbetet med Världskyrkorådet.

Kyrkoherde Ragnar Block tog för en tid sedan ett initiativ som borde glädja varje bekännare av den evangelisk-lutheriska kristendomen. På en missionskonferens i Halmstad i februari samlade Block över 400 prästers namn på en petition där undertecknarna - 12 procent av kyrkans präster - kräver att Svenska Kyrkans Missionsstyrelse skall avbryta samarbetet med Kyrkornas Världsråd. Block menade också, att den marxistiska infiltrationen inom Svenska Kyrkans Mission måste åtgärdas.

Säregen verksamhet

Kyrkornas Världsråd har under en följd av år bedrivit en säregen verksamhet som bäst illustreras av några exempel:

Under Kuba-krisen 1962 fördömde KVR i ett uttalande USA som den ungripande parten. Uttalandet rötte stark sympati hos metropoliten Nikodim i Rycka Ortodoxa Kyrkan. Den partistyrda ledaren framhöll: "Vi instämmer i ert fördömande, i Kyrkornas Världsråds namn, av den amerikanska regeringens farliga handlingar mot republiken Kuba ..."

I juli 1968 höll Kyrkornas Världsråd sin generalförsamling i Uppsala. I en tid då regeringschefen Dubcek i Tjeckoslovakien genomförde en betydande liberalisering för de kristna kyrkorna i landet, yttrades inte ett ord till förmån för "Prag-våren". Däremot krävde mötet, att USA skulle stoppa bombningar av militära mål i Nordvietnam... När en månad senare de sovjetiska tankarna rullade in i Tjeckoslovakien, krossade den tjeckiska frihetsrörelsen, bördes inte några protester från Kyrkornas Världsråd.

Det behöver väl knappast tilläggas, att KVR varmt stödde Nordvietnams angreppskrig mot Sydvietnam. 1972 krävde KVR:s generalsekreterare Eugene Carson Blake i en personlig not till president Nixon, att denne skulle stoppa påstådda amerikanska bombningar mot damnar i Nordvietnam. Som bevis anfördes uppgifter från icke namngivna journalister samt en svensk TV-film.

Ansldighet

Med välkänd vänsterextrem taktik fördömer KVR kontinuerligt statsklock i auktoritära länder som Rhodesia, Sydafrika, Sydkorea, Uruguay, Brasilien, Chile. Om förtrycket i Sovnärmda Evangelii ord motsvaras av den kommunistiska guerillakrigföring, som Kyrkornas Världsråd aktivt

Då KVR:s centralkommitté samlades i Genève sommaren 1973 diskuteras "våld i sociala strukturer". Man tog på en lista upp förtryck i länder som redan nämnts plus i USA och Nordirland. En kommittéledare föreslog, att de östeuropeiska länderna skulle inkluderas på listan. 2 av 120 ledamöter stödde detta oenkligen rimliga förslag, och inte något kommunistiskt land nämndes i sammanhanget!

Stöder revolution

Kyrkornas Världsråd tar en mycket aktiv del i konflikten i södra Afrika. För en tid sedan avsatte man ca 2,5 miljoner i svenska kronor till stöd för olika revolutionära guerilla-rörelser. Sedan denna understödsaktivitet började för sex år sedan har KVR distribuerat ca 8,5 miljoner i svenska kronor - 1/2 till guerillan, som med våld vill störta de styrande. De mest prominente bidragsgivarna är de holländska och svenska regeringarna samt svenska ekumeniska rådet.

Redan ett yttligt studium av KVR:s verksamhet ger skrämslande perspektiv på en aktivitet, som konsekvent gynnar världens revolutionära krafter. Med sina resurser representerar Kyrkornas Världsråd ett enormt oplanerat inflytande: f.n. består organisationen av 290 medlemskyrkor av protestantisk, anglikansk, ortodox och gammalkatolsk bekännelse. Mer än 500 miljoner medlemmar lyder under dessa kyrkor.

Sekularisering

Den beskrivna utvecklingen är dels ett uttryck för den av kyrkoherde Block konstaterade marxistiska infiltrationen, vilken styrts efter en målnedveten, långsiktig plan av sovjetiska intressen. En analys av

KVR:s utskilningstaganden ger vid handen, att det konsekvent är Moskvas intressen som gynnas.

Denna styrning underlättas av den ytliga sentimentaliserings, som en mycket lång tid har spirat inom kristenheten och som banar vägen för en långtgående sekularisering: världsliga intressen har satts före andliga, och det kristna kärleksbudskapet förlorar sin praktiska betydelse.

Ett tungt vägande skäl för Svenska Kyrkans Mission att överge samarbetet med Kyrkornas Världsråd torde vidare vara, att Jesu missionsbefallning i Matt. 28:19 på intet sätt tillämpas av världsorganisationen: "Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpa dem i Faderns och Sonens och den helige Anden namn."

Denna heliga uppmaning har tidigare legat till grund för all missionsgärning. Det kan knappast sägas, att denna kommunistiska guerillakrigföring, som Kyrkornas Världsråd aktivt

Tommy Hansson

MER OM VÄRLDSKYRKORÅDET - HÄMTAT UR TIDSKRIFTEN CHRISTIAN BRACON SOM UTGES AV INTERNATIONAL COUNCIL OF CHRISTIAN CHURCHES, EN ORGANISATION SOM ÄR SPARKT KRITISK MOT VÄRLDSKYRKORÅDET

Världskyrkorådet är en sammanslutning av kyrkor i hela världen. Av svenska samfund är Svenska Kyrkan och Missionsförbundet anslutna. Världskyrkorådet har utsetts för kritik, bl a för att man ekonomiskt stöder olika kommunistiskt inriktade organisationer. Under åren 1970-71 delades sammanlagt 400.000 dollar ut i bidrag till olika organisationer från Världskyrkorådet. Bland de organisationer som fick pengar kan nämnas:

PAIGC, kommunistisk "befrielse-rörelse" i port. Guinea	45.000
MPLA, Angola	45.000
(Unita och FNLA fick tillsammans lika mycket)	
FRLEMO, Mozambique	35.000
SWAPO, Sydvästafrika	30.000
United Farm Workers, socialistisk fackförening i USA	2.500
Malcolm X Liberation University	7.500
MPLA-kommitté, Nederländerna	5.000

I övrigt gick pengar till en rad minoritetsorganisationer, diverse anti-apartheid-grupper m.m.

notiser- Sverige

TROTSKISTER INFILTRERAR

I Storbritannien har Labour-partiet betydande problem med trotskistisk infiltration i partiapparaten. Flera lokala partiorganisationer kontrolleras av trotskister, och t o m ungdomsförbundets ordförande anses höra till den gruppen.

Det är uppenbart att de svenska trotskisterna, organiserade inom Kommunistiska Arbetarförbundet, KAP gärna vill följa det framgångsrika exemplet från Storbritannien. Man är förhållandevis öppna om sin mål-sättning i tidningen "Internationa-len". Socialdemokraterna har reagerat dels genom utslutning av en grupp trotskister från SSU i Umeå, dels genom en varningsartikel i partitidningen "Aktuellt i politik och samhälle".

Internationalsen skriver att alla motsättningar mellan socialdemokraterna och den borgerliga regeringen skall uppmuntras och skärpas. "När det gäller bra förslag måste vi vända oss till socialdemokratiska organisationer och försöka genomföra aktioner, utan att dessa organisationer först ska skriva under att deras ledning är förrädare... Graden av framgång kommer naturligtvis inte bara att vara beroende av KAP:s ansträngningar. Den orientering som t ex Chilekommittén eller Grupp 8 följer kommer att ha stor betydelse." (KAP har stort inflytande i bägge dessa organisationer). Socialdemokratiska kvinnoförbundets inställning till sex-timmarsdagen skulle enligt "Internationalsen" kunna användas som bräckjärn in i fackföreningsrörelsen. Man menar att det är en viktig uppgift att få till stånd samarbete på lokal nivå med kvinnoklubbar och fackföreningar, dvs precis den metod som så framgångsrikt använts mot Labour i Storbritannien.

MEDLEMSVÄRVNING I SSU

En 30-åring berättar i "Gnistan" (organ för Sveriges Kommunistiska Parti) hur han blev "medlem" i SSU. Han skickade in en svarskupong från Aftonbladet (portofri) och begärde valinformation. Man ringde honom och frågade efter hans personnummer, så SSU skulle kunna skicka honom "SSU-Kontakt". Detta räckte för att bli registrerad som medlem. SSU uppger sig ha 70.000 medlemmar och lyfter ett statsbidrag som delvis beräknas per medlem.

VAD HÄNDER PÅ NJA?

Personaltidningen på Norrbottens Järnverk i Luleå, "Vårt NJA" ger intressanta inblickar i verksamheten på Sveriges i särklass mest förlustbringande företag. Uppmärksamma notiser pekar på hur illa det har varit förr, men hur bra det har blivit nu. Det är i och för sig positivt att förbättringsåtgärder vidtas, men när man läser tidningen får man det beständiga intrycket att de åtgärder som vidtagits bara är en bråkdel av vad som borde göras. Tre exempel:

NJA har inrättat en division med namnet "Valgade produkter". Ett viktigt framsteg för kunderna om man får tro "Vårt NJA": "Honnörordet är marknadsorientering. Till skillnad från förr, där man bara producerade, så är det nu kunden som skall styra produktionen. Dvs divisionen tillverkar vad kunderna vill ha." (Vår understrykning)

Genom att avdela en person för att kontrollera vartingsående järnvägs-vagnar tar vägen sparas man 250.000 kronor om året, jämfört med tidigare. Bara i oktober 1975 betalade NJA 56.000:- i straffavgift till SJ, för att man hade vagnarna kvar för länge. Carl-Erik Wallin berättar: "Förr hände det att järnvägs-vagnar kunde stå flera veckor på området utan att någon brydde sig om vagnarna. Nu har vi lyckats hålla rent. Hittar jag en vagn som står alltför länge sätter larmet igång och snart är vagnen borta från NJA:s område."

Stöld, smuggling m m har inneburit att NJA spärrat Norra vägen med grindar. En stöld av en truck mitt inne på fabriksområdet upptäcktes då trucken fick punktering. Spritsmuggling från fartyg i hamnen bedöms av säkerhetschefen på NJA, Åke Ericsson, vara "ganska omfattande". Tullen slog till mot anställda som skaffade sig billig olaglig sprit i stora kvantiteter. Först därefter har företaget skjlv vidtagit åtgärder.

DAGENS NYHETER VÄGRAR ANNONS

När Dagens Nyheter började med en artikelserie om KGB vände sig Contra till DN för att annonsera om KGB-boken i anslutning till artikelserien. DN vägrade dock att ens diskutera införande på samma sida. Vi avstod då från att annonsera helt och hållet.

DÄLIGT UTRIKESPOLITISKT INTRESSE

Intresset för utrikespolitik är utomordentligt dåligt inom Moderata Samlingspartiet. En enkät som gjorts av medlemstidningen Medborgaren bland partiets riksdagsmän, där man frågat efter det främsta politiska intresseområdet ger bara två svar med anknytning till utrikespolitik, nämligen dels nyvalde Per Unckel från Östergötland, som anger internationella frågor, dels Bo Siegbahn från Göteborg, som anger Israel som ett intresseområde. Det skall understrykas att de tillfrågade riksdagsmännen hade möjlighet att om de så önskade ange flera intresseområden och att inte ens partiets ledamöter i utrikesutskottet (undantaget Siegbahn) tycks vara intresserade av utrikespolitik. Moderaterna har 55 ledamöter i riksdagen.

SIDA

Det är bekant att SIDA haft betydande svårigheter att klara av den expansion av det svenska biståndet som ågt rum under de senaste åren. Man har inte haft tillgång till tillräckligt många intressanta projekt i utlänterna, när man har fått mer pengar. En avsevärd del av budgeten går därför till administration i Sverige, liksom till information riktad till svenska intressenter. Ett exempel på det sistnämnda är ett seminarium som SIDA anordnar i samarbete med SUL, de svenska ungdomsorganisationernas samarbetsorganisation. 1977 års seminarium kommer att äga rum i - Vietnam: Tre veckor i Vietnam, inklusive resor, studiematerial, halvpension m m kostar deltagarna 2.000 kr. SIDA bjuder på resten!

HAMNARBETARFÖRBUNDET

Hamnarbetarförbundet, den starkt kommunistinfluenserade fackliga organisation som är en utbrytning ur Transport och som inte är med i LO, bedriver en i vissa avseenden märklig facklig aktivitet. Flera tidningar har publicerat kopior av verifikationer på utbetalningar från Hilleröströms rederi i Helsingborg till Hamn. Rederiet har betalat kontant för att slippa ifrån en bojkott mot fartyg som utnyttjat Gullfibers lastkaj i Örnsköldsvik. Denna bojkottas eftersom företaget där anlitar egen personal för lastning och lossning, istället för medlemmar i Hamnarbetarförbundet (arbetarna är istället organiserade inom LO). Arbetet i Malnö uppger att ett femtontal liknande uppgörelser träffats. Det är tydligen inte bara Moderata Samlingspartiet som tar emot bidrag från företag...

VPK OCH ARBETARPARTIET (K)

Splittringen mellan Wernere/Hermanssons falang och den s.k. "flammengruppen" är nu fullbordad och resulterar i det nya partiet "Arbetspartiet-kommunisterna". Många har därmed sett vpk:s snara försvinnande ur riksdagen (1979). Detta är sannolikt ett förhastat påstående. Vpk har nämligen spruckit långt från mitten. En fjärdedel av medlemmarna följer nämligen med till det nya partiet. Men vpk är det parti som har lägst andel medlemmar i sin väljarstyrka. Och av väljarna följer sannolikt en ännu mindre del med över till det nya partiet. Den sällsta som man i höstens val förde fram i Kramfors blev snarast en katastrof. Det mesta talar idag för att Arbetspartiet-kommunisterna blir en obetydlig organisation, som knappast förstår att någgra vpk näsvert i kanten (vpk kan kanske t o m vinna Skad respektabilitet som "euro-kommunisterna" i den radikala falangen av socialdemokratin). Den splittring som ledde till bildandet av Sveriges Kommunistiska Parti, SKP, har ju inte medfört att vpk förlorat i styrka. Men mycket kan naturligtvis hända de kommande två åren.

ARRESTERAD VID SVENSKA AMBASSADEN

Anatolij Uvarov arresterades förra året utanför svenska ambassaden i Moskva. Uvarov var medlem i sovjetiska vetenskapsakademien. Han demonstrerade i april 1976, under Olof Palmes besök i Moskva, utanför ambassaden med en skylt "Jag vill gärna ansöka om politisk asyl". Efter arresteringen överfördes han till det berömda Serbokij-institutet för "rättslig psykiatri", där man hållit åtskilliga kända politiska fångar fängslade (exempelvis general Fjotr Grigorenko)

(Danisdat, Köpenhamn)

KÄRNKRAFTSAVFALL UT I VÄRLDSRYMDEN

Professor Jerry B. Simony har i den amerikanska tidskriften "Aeronautic Science" diskuterat möjligheterna att sända ut kärnkraftsavgång i rymden. En amerikansk grupp vetenskapsmän som i åratal har arbetat med kärnkraftsavgångsbehandling. Man indelade sig i två grupper, en som undersökte mer konventionella metoder och en som studerade möjligheten att sända ut avfallet i rymden. Simony, som lett "rymdgruppen" menar att man funnit en både tekniskt och ekonomiskt intressant lösning. Avfallet skulle inte bara sändas ut i rymden utan ut från vårt solsystem. (minut, Köpenhamn)

notiser- utlandet

Den östtyske protestantiske prästen Oskar Bruswitz (på bilden tillsammans med sin dotter Dorothea) brände sig under förra året till döds i protest mot den östtyska regimens politik mot kyrkan och dess brott mot de mänskliga rättigheterna.

ORO I ÖSTTYSKLAND

Mellan 100.000 och 200.000 östtyskar uppges nu ha vågat söka utrosetillstånd till Västtyskland. Det gäller framförallt yngre människor. Det förekommer också en hel del regeringsfientliga opinionnyttningar. Den resignation och modlöshet som blev en följd av Berlinmuren 1961 tycks nu vara försvunnen. En helt ny anda gör sig gällande, som på sikt kan få förödande konsekvenser för regimen i Ostberlin.

(Student, Würzburg)

KRISTINA AVRÄTTAS I NORDKOREA

Sanguine You, f.d. ordförande i KFUK i Seoul Sydkorea, har berättat hur kommunisterna utnyttjar små barn för att komma åt de kristna i landet. Barnen uppmanas besöka vuxna och kontrollera om de hittar de två "svarta böckerna" (Bibeln och Psalmboken). Om de gör det före de "skuldiga" bort och arkebuseras i många fall. Barnen får belöning. Fru You har fått uppgifterna från unga flyktingar från norr.

(Daily Telegraph, London)

TRETTIOÅRIGA "BROTT" - AVRÄTTNING

I vårt Östra grannland Estland har fyra personer avrättats för "brott" som de begick när de deltog i den estniska befrielsearmén som kämpade mot den sovjetiska ockupationen av landet i början av 1940-talet. Ytterligare två personer dömdes till femton års fängelse, för samma "brott".

(ABN Correspondence)

PERSONER SOM FÖRSVINNAR...

I George Orwells bok 1984 beskrivs tekniken att låta personer "försvinna" om de är politiskt otillförlitliga. "Ni har aldrig existerat Mr Wilson" säger Wilsons domare. Exempel på tekniken kan hämtas från Sovjet:

Utdrag ur "Universitetet, livet, kunskapen" av H.I.S. Sjkolovski, utgiven av förlaget "Vetenskap" i Moskva:

"N S Kardasjov har analyserat en rad djupa paradoxer i samband med 'svarta hål' i universum. Före honom upplade den framstående sovjetiske fysikern A.D. Subharov med detta problem. Kardasjov har blivit berömd..."

(3:e uppl 1973)

"N S Kardasjov har analyserat en rad djupa paradoxer i samband med 'svarta hål' i universum. Kardasjov har blivit berömd..."

(4:e uppl 1976)

1975 utkom ett jubileumsnummer av den sovjetiska tidskriften "Novij Mir" (Nya världen). Där fanns en förteckning över alla större artiklar som tryckts någon gång i tidskriften. Solsjenitsyns namn är dock inte nämnt, trots att "En dag i Iven Denisovitjs liv" förste gången publicerades i Novij Mir. Solsjenitsyns verk har också helt försvunnit från alla sovjetiska bibliotek. Samma har skett med författare som Alexander Galitaj och Vladimir Maximov. Deras namn finns inte ens i registren.

(Danisdat, Köpenhamn)

ORDDET PÅ ORLANDO LETELIER

OrdDET på Orlando Letelier, f.d. minister i Salvador Allendes chilenska regering, har väckt stor uppmärksamhet i Sverige. OrdDET är en rum i Washington och skulden tillskriva omfattande CIA och den chilenska juntan. I Sverige har dock knappast något sagts om Leteliers verksamhet i USA och de amerikanska polisundersökningarna.

I den bil i vilken Letelier befann sig i vid mordet fann polisen ett brev från den kubanska underrettssektjänsten DGI (underordnad Sovjets KGB). DGI utlovade 5.000 dollar i engångsersättning och fortlöpande utbetalning av 1000 dollar i månaden. Brevet var undertecknat av Beatrice Allende, dotter till Salvador Allende och gift med Luis Fernandez Ona, nr 2 i DGI:s hierarki. Brevet var ett år gammalt så Letelier hade uppenbarligen betalats av DGI under denna period. Ytterligare ett brev återfanns i bilen, ett brev som Letelier uppenbarligen hade för avsikt att personligen överlämna till DGI i Havanna (han skulle ha rest till Havanna samma dag som han mördades). I brevet utlovade Letelier tjänster till DGI. (AIM Report, Washington)

KUBANSKA FÅNGAR

Antalet politiska (och religiösa) fångar på Kuba uppekattes till mellan 25.000 och 100.000. En av de mest kända är Kubas LO-ordförande från tiden före Castro, Huber Matos, som sattes i fängelse sedan 1959 (Chile har nyligen föreslagit att han skall utväxlas mot Chiles siste kvarvarande politiske fånge, viceordföranden i Chiles kommunistiska parti). En annan fånge är 38-årige Armando Valladares Perez som dömdes till 30 år 1961. Han dömdes för att han var troende kristen. Han sitter i La Cabaña-fängelset i Havanna och lider bl a av astma och hjärtbesvär (förutom insekter, råttor etc som ingår i fängelsets "utrustning") (Ljus i Öster)

HEMLIGA RADIOSTATIONER I SOVJET

I åtminstone fem av Sovjetunionens delrepubliker finns underjordiska radiostationer. I Konsomolekaja Pravda har berättats om hur polisen avslöjat en illegal radiostation i Donetsk i Ukraina, men fler stationer finns i Litauen, Azerbajjan, Georgien och Uzbekistan. Stationerna kompletterar den underjordiska "samiskt-litteraturen." (AEM Correspondence)

brev till Contra

Herr redaktör:

I ett av numren under 1976 uppmanade Ni läsarna att föreslå tidskriften Contra till inköp på biblioteken i sina hemorter. Detta gjorde jag i september 1976 på Stadsbiblioteket i Karlskrona, men innan i januari 1977 har förslaget icke givit något resultat. Om någon däremot anser, att biblioteksbeställarna i Karlskrona bör få tillfälle att läsa nedanstående tidskrifter, behöver han icke föreslå den till inköp, ty de finnas redan:

Afrikabulletinen, Amnestybulletinen, Argument, Bulgaria Today, Chilebulletinen, Clarté, DDR-revyn, Folket i Bild/Kulturfront, Frihetlig socialistisk tidskrift, Gnist, Hungarian Review, Häftet för kritiska studier, Illustrationerna politiska (med kyrillisk skrift), Indiebuletinen, Kina i dag, Latinamerika - information - dokumentation, Pockettidningen R, Polish perspectives, Socialistisk debatt, Socialistiskt forum, Stormtunga, Tidskriften Polen, Vietnam nu, Vietnambulletinen, VUS (Vjesnik u svijetu), Zenit samt Ord och Bild.

Till tjänst för de läsare, och de Kro förmodligen många, som inte hört talas om tidskriften Stormtunga, kan upplysas, att den utkom i Karlskrona, trycktes av Oktoberbokhandeln där, icke hade någon

SYDAFRIKANSK FACKFÖRENINGSLIDARE

Moraka Morgenbladets utrikesredaktör har besökt Sydafrika och bl a träffat fackföreningsledare Lucy Mvubelo, som är ordförande i de svarta beklädnadsarbetarnas fackförening i Johannesburg (25.000 medlemmar) fördömde bojkottplaner mot Sydafrika och menade att det framförallt är de svarta som blir lidande av sådana åtgärder. Fru Mvubelo säger: "Bojkott är galenskap. Det förryckta system som vi har i landet bidrar mer till att bryta ned, än utländska företag investerar hos oss." De utländska företagen betalar en anständigt lön och avhåller sig från diskriminering, vilket hjälper till att upplösa apartheidssystemet.

redaktör, men Khelly Lindblom som ansvarig utgivare. Till ytterligare belysning skall ett litet prov lämnas, som säger mer än en beskrivning. Det är en dikt ur nr 1/75 på första sidan av signaturen Peter (observera stavningen i första raden av dikten):

Ett dilemma?

Borgelighetens svampiga pirog
lever i våra hjärtan
Vi badar våra hjärnor
i nostalgins våtvadd
Medan konventionens kraghandskar
skär djupt i redan köttiga skavsår
Och läknöjdhetens fettvalkar
pöser kring välfärdsrumpen

Är det inte dags
- att ena sig?

NU!

Högaktningfullt

Klas Måthner
Länsskylagare

Vår uppmaning till läsarna att föreslå Contra till inköp på hemortens bibliotek står kvar. Vi vill dessutom be läsarna att se till att John Barrons "KGB - Sovjets hemliga agenter" finns på respektive bibliotek, och i ortens bokhandel.

Red.

TILLRÄTTALÄGGANDE

Omslagsfotot på Contra nr 1/77 (KGB:s högkvarter i M₀skva) var taget av författaren till artikeln "Rapport från Sovjet", Kjell Lagerberg.

Beträffande samma nummers ledare om valrörelsen har några läsare mycket riktigt påpekat att den principiella debatten om socialism och demokrati fördes av Gösta Bohman, långt innan Thorbjörn Fälldins tal i Ystad. Detta är ett helt riktigt påpekande. Vad som avsågs i artikeln var emellertid det faktum att det var Thorbjörn Fälldin som förde in ämnet i valrörelsens centrum. Gösta Bohmans tal på temat ansågs ha föga nyhetsvärde i massmedia. Men när Thorbjörn Fälldin tog upp samma tema var det en nyhet. Vilket är nog så väsentligt om man skall vinna genomslagskraft i massmedia.

Red.

Bokrecension

Solzjenitsyns röst

Två viktiga böcker av Alexander Solzjenitsyn har nyligen utkommit på svenska. Den ena "Kapitalisternas förräderi" (ca 16:-) är utgiven av förlaget Pro Veritate i Uppsala. Den knappt hundradidiga boken innehåller tre tal av Alexander Solzjenitsyn. De två viktigaste (och längsta) av dessa är de tal som han höll sommaren 1975 i USA i Washington respektive New York, på inbjudan av den amerikanska fackföreningsörelsen AFL-CIO.

Talen väckte med rätta stor internationell uppmärksamhet, men de omnämndes knappt i Sverige. Utom i Contra naturligtvis, som även tillhandahållit en stencilupplaga av det ena av de två talen.

Solzjenitsyns budskap är kort och gott att Västs utrikespolitik är ansvarslös och att man gör alltför stora eftergifter för Sovjet i avspänningspolitikens namn. Sovjet talar om avspänning, men menar inte avspänning. Sovjets mål är klart och obestridligt: en kommunistisk värld under Moskvas kontroll. Och för att nå detta mål är man beredd att tillgripa vilka metoder som helst.

Kritiken mot den västerländska utrikespolitiken och den bristande förståelsen för den sovjetiska oppositionens situation är förödande. Man kan bara hoppas att ansvariga politiker läser och begrunder Solzjenitsyns analys. Och att man börjar tänka i samma tankebanor som den store ryske författaren.

Den andra boken av Solzjenitsyn är fjärde bandet av "GULAG-arkipelagen". Det innehåller delarna 5-7 av det stora verket om Sovjets fångläger under Stalin, till stor del byggt på Solzjenitsyns egna erfarenheter, men kompletterat med det rika dokumentära material som han fick efter publiceringen av "En dag i Ivan Denisovitjs liv" 1962. Publiceringen av Ivan Denisovitj var sanktionerad av Kruasjtjev och många uppfattade publiceringen som ett tecken på att det nu var fritt fram att diskutera Stalin-tidens system.

Att så inte var fallet visade sig snabbt, och idag återfinns Ivan Denisovitj inte ens i register över artiklar som publicerats i Novij Mir, den tidskrift som föret innehåll boken. Men under några

korta år knöt Solzjenitsyn de kontakter som möjliggjorde GULAG-arkipelagen.

Det fjärde bandet, det nu aktuella, har både förtjänster och nackdelar i förhållande till tidigare band. Nackdelen kanske i första hand är att det i större utsträckning än tidigare bygger på Solzjenitsyns personliga erfarenheter, och därför har mindre generell räckvidd än de tidigare delarna. Å andra sidan innebär naturligtvis detta att författaren har bättre möjligheter att göra berättelsen litterärt sammanhängande

Det är också med stor tillfredsställelse man noterar att Solzjenitsyn fått en ny svensk översättare. Sven Vallmarks översättning av det fjärde bandet skiljer sig på ett fördelaktigt sätt från Hans Björkögrens översättning av tidigare delar.

Boken har utkommit på Wahlström & Widstrands förlag och kostar drygt 35:-. (568 sidor)

Oskar Bengtsson

Beställ »Kapitalisternas förräderi« genom Contra

Alexander Solzjenitsyns bok "Kapitalisternas förräderi" kan beställas direkt från Contra för 16:-. Boken innehåller tre tal, av vilka ett tidigare distribuerats i stencilform av Contra.

CONTRA

NOT SOCIALISM - FÖR PRIHET

oberoende borgerlig
tidskrift

Ansvarig utgivare:

Christer Arkefors

Adresser:

Box 6082, 102 32 STOCKHOLM 6
Box 2035, 403 11 GÖTEBORG 2
Box 426, 701 06 ÖREBRO 1

Prenumeration:

22 kronor per år
Festgiro 85 95 89 - 4
Bankgiro 261 - 2638

Pressläggning:

Detta nummer är presslagt
1977-03-08

Utgivning:

Contra utkommer med 4 st
20-sidiga och 2 st 4-sidiga
nummer per år. Nästa nummer
utkommer i juni.

Utgivare och ägare:

Tidskriften Contra utges och
ägs av Stiftelsen Contra.